

บทที่ 5

แนวโน้มใหม่ของกฎหมายระหว่างประเทศ

ในส่วนที่ เกี่ยวข้องกับกระบวนการลดแลกประเทศชาติและการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

ทฤษฎีและความเห็นของนักกฎหมายระหว่างประเทศที่มีความสัมพันธ์กันมาก ดังกล่าวมาแล้วในบทที่ 3 ได้ถูกนำมาใช้กัน เหตุผลอันเหมาะสม โยบายแต่ละฝ่ายในการประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ ในปัญหาที่ เกี่ยวกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่กระทำเพื่อปลดแอกประเทศชาติ นั้นจะเห็นการละเมิดต่อกฎหมายระหว่างประเทศหรือไม่ ซึ่งแยกออกเป็น 3 กลุ่มคือ¹

1. กลุ่มประเทศใน โลกที่สามหรือกลุ่ม 77 ซึ่งประกอบไปด้วยสมาชิกกว่า 100 ประเทศ (รายชื่อสมาชิกของประเทศต่าง ๆ ในกลุ่ม 77 ศึกษาได้จากภาคผนวก ๒ ในหน้า 497-502) เป็นฝ่ายที่ไม่แสดงความเห็นและลงนามทำ
2. กลุ่มประเทศอาหรับ โดยมี ซีเรีย แอลจีเรีย เป็นแกนนำโดยเสนอการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่กระทำเพื่อปลดแอกประเทศชาตินั้น ไม่เป็นการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ
3. กลุ่มประเทศยุโรปตะวันตกทั้งภาคกลางโดยระบอบประชาธิปไตย สหรัฐอเมริกา และอิสราเอล เป็นฝ่ายที่คัดค้านข้อเสนอของกลุ่มประเทศอาหรับ

¹United Nations General Assembly. Agenda item 126 : Measure to prevent international terrorism which endangers or takes innocent human lives or jeopardizes fundamental freedom and study of the under living cause of those from of terrorism and acts of violence which lie in misery, frustration grievance and deseair and which cause some people to sacrifice human-lives, including their own, in an attempt to effect radical changes. A/C. 6/42/SR. 18-34.

²รายชื่อประเทศในกลุ่มอาหรับในเรคคอร์ด Encyclopedia of the United Nations, p. 425.

กลุ่มที่ 1 นี้จะเป็นสมาชิกส่วนใหญ่ขององค์การสหประชาชาติโดยจะไม่แสดงความคิดเห็น และสงวนท่าทีเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยความจำเป็นทางการเมืองระหว่างประเทศทั้ง ๆ ที่ประเทศในกลุ่มนั้น ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในวงการวิชาการในนามของ "ประเทศส่วนใหญ่ที่ไม่แสดงท่าที" (SILENT MAJORITY) เป็นจำนวนมากมิได้เห็นด้วยกับแนวความคิดของกลุ่มที่พยายามหาช่องทางช่วยเหลือผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศโดยทางอ้อมโดยการพยายามที่จะให้มีหลักกฎหมาย ซึ่งประเทศที่ใช้หรือสนับสนุนขบวนการก่อการร้ายระหว่างประเทศอาจยกขึ้นอ้างเป็นข้อแก้ตัวได้ ทั้งนี้เพราะประเทศเหล่านั้นเป็นประเทศในโลกที่สาม ซึ่งจำเป็นต้องแสดงออกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (SOLIDARITY) กับกลุ่มประเทศหัวรุนแรงซึ่งมีประเทศอาหรับหลายประเทศเป็นแกนกลางและได้รับความสนับสนุนจากกลุ่มประเทศอาหรับทั้งปวง อย่างน้อยก็โดยการแสดงออกในรูปของความเห็นของกลุ่ม แต่ฝ่ายที่มีความคิดเห็นอย่างรุนแรงในเรื่องนี้อย่างจริง ๆ จะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ ฝ่ายที่สนับสนุนและได้รับประโยชน์จากการก่อการร้ายระหว่างประเทศซึ่งก็แยกออกเป็น 2 กลุ่ม³ คือ กลุ่มที่ได้รับประโยชน์โดยตรง เช่น กลุ่มประเทศอาหรับและกลุ่มผู้คลั่งศาสนาหรือลัทธิการเมืองกับกลุ่มที่ได้รับประโยชน์โดยทางอ้อมซึ่งมักจะไม่ได้แสดงตัวหรือทำให้ออกมาอย่างเปิดเผยโดยตรง และบางครั้งมักจะซ่อนเร้นเจตนาอันแท้จริงโดยอ้างหลักการอื่น ๆ ในรูปต่าง ๆ กันแล้วเสนอด้วยคำที่จะระบุในเอกสารการประชุมซึ่งมีความยืดหยุ่นและกว้างพอที่จะตีความบิดเบือนให้สมประโยชน์ก่อนโยบายการเมืองของผู้ใช้หรือสนับสนุนการก่อการร้ายระหว่างประเทศได้

อีกกลุ่มหนึ่งคือ กลุ่มที่คัดค้านแนวความคิดของกลุ่มเหล่านั้นได้แก่ กลุ่มประเทศพัฒนาซึ่งมิใช่ประเทศในกลุ่มสังคมนิยมอันมีสหรัฐอเมริกา อิสราเอล เป็นแกนกลางร่วมกับกลุ่มประเทศยุโรป ตะวันตก กลุ่มประเทศเหล่านี้จะนำเอาหลักการทั้งทางกฎหมายตลอดจนทฤษฎีและความคิดเห็นของทางกฎหมายซึ่งเน้นหนักทางด้านความมีมนุษยธรรมและประณามการก่อการร้ายระหว่างประเทศอย่างรุนแรง⁴

³ Report of the AD HOC Committee on International Terrorism General Assembly official records : thirty-second session supplement No.37 (A/32/37) United Nations New York, 1977.

⁴ Ibid.

กลุ่มที่พยายามหาทางช่วยเหลือประเทศที่ให้แก่สนับสนุนการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ได้แสดงท่าทีออกมา ในรูปของการสนับสนุนให้มีการประชุมสหประชาชาติ เพื่อให้คำจำกัดความของ การก่อการร้ายระหว่างประเทศ ในลักษณะที่จะทำให้มีการยอมรับรับ เป็นหลักการว่า ขบวนการปลดแอก ประเทศชาติ (NATIONAL LIBERATION MOVEMENT) ซึ่งต่อมาในภายหลังได้เปลี่ยนเป็นการต่อสู้ ต้านรนเพื่อปลดแอกประเทศชาติ (NATIONAL LIBERATION STRUGGLES) เป็นการกระทำที่ ขอบด้วยกฎหมาย ซึ่งหากพิจารณาจากถ้อยคำว่า "เพื่อกำหนดให้เห็นความแตกต่าง ระหว่างการก่อ การร้ายระหว่างประเทศและการต่อสู้เพื่อปลดแอกประเทศชาติ" จะเห็นได้ว่ามีแนวความคิดแฝง อยู่ว่าหากการก่อการร้ายระหว่างประเทศนั้น เป็นการกระทำเพื่อปลดแอกประเทศชาติก็ไม่ได้ถือว่าเป็น การก่อการร้ายระหว่างประเทศ

หากกลุ่มประเทศที่เสนอแนวความคิดที่จะให้มีการประชุมดังกล่าวมิได้จุดมุ่งหมายที่กล่าว มาข้างต้นก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องระบุว่า "เพื่อกำหนดให้เห็นความแตกต่าง" ทั้งนี้เพราะ โดย เนื้อหาและลักษณะ (SUBSTANCE AND NATURE) ของแนวความคิดในทั้ง 2 เรื่องนี้ มิได้มีส่วน เกี่ยวพันกัน ดังนั้นหากการประชุมนี้มีวัตถุประสงค์ในอันที่จะประณามการก่อการร้ายระหว่าง ประเทศก็น่าจะระบุว่า ให้ประชุมเพื่อหาคำจำกัดความหรือคำนิยามของคำว่า การก่อการร้ายระหว่าง ประเทศเพียงอย่างเดียวแล้วสรุปการประชุมด้วยการประณามการก่อการร้ายระหว่างประเทศอย่าง เป็นเอกลักษณ์ของมนุษยชาติทั้งปวง

แนวการวิเคราะห์ที่กล่าวมาข้างต้นนี้เป็นสิ่งที่ทุกประเทศที่เข้าร่วมประชุมสหประชาชาติ ตระหนักเป็นอย่างดี แต่ด้วยเหตุผลทางการเมืองระหว่างประเทศทำให้ไม่มีผู้ใดกล้าแถลงออกมา ตรง ๆ เช่นนั้น และได้แต่เพียงแปลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ในลักษณะซุกซิบ โดยกลุ่มประเทศแรก ก็ตระหนักดีว่ากลุ่มหลังนี้เข้าใจถึงเจตนาของตนเป็นอย่างดีต่างฝ่ายจึงได้แต่คุมเชิงและพยายาม ให้อิทธิพลตลอดจนข้อโต้เถียงและเหตุผลทั้งทางกฎหมายทางการเมืองและทางสังคมเพื่อให้ สหประชาชาติมีข้อมติในทางที่จะสอดคล้องกับผลประโยชน์ของกลุ่มตน (ข้อวิเคราะห์เบื้องต้น ดังกล่าวมาทั้งหมดในบทนี้ ได้รวบรวมมาจากเอกสารการประชุมสหประชาชาติและโดยเฉพาะ อย่างยิ่งจากการสัมภาษณ์บุคคลในคณะผู้แทน ไทยที่เข้าร่วมประชุมสหประชาชาติ ซึ่งเปลี่ยนตัวบุคคล ทุกปีแต่ก็มีแนวความคิดไปในแนวเดียวกันแล้วนำไปแถลงในที่ประชุม ย้อนหลัง ไปถึง 5 คณะ)

ในเมื่อได้ข้อมูลถึงวิเคราะห์โดยสรุปเพื่อเป็นการปูพื้นฐานแล้วเช่นนี้ เนื้อหาของ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ตั้งต่อไปนี้จะมุ่งไปในด้านการให้ข้อมูลด้านแนวความคิดและวิวัฒนาการของการ

ประชุมสหประชาชาติ ในส่วนที่เกี่ยวกับปัญหา^๕ เพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์ ในเชิงกฎหมายและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ในรายละเอียด โดยจะเป็นการวิเคราะห์ของผู้เขียนเอง เป็นส่วนใหญ่ตามหลักวิชาการ โดยอาศัยข้อมูลทั้งหมดจากเอกสารทางราชการทั้งของไทยและของสหประชาชาติตลอดจนข้อมูลที่ได้จากบทความต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ ทั้งนี้จะเป็นการสะท้อนให้เห็นว่า แนวโน้มใหม่ ของกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับขบวนการปลดแอกประเทศชาติ และการก่อการร้ายระหว่างประเทศ จะมีแนวโน้มไปในทางใด

5.1 แนวความคิดเกี่ยวกับการกระทำของขบวนการปลดแอกประเทศชาติและการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

จากการวิเคราะห์ ในบทนำของส่วนนี้ซึ่งผู้เขียน ได้แสดงให้เห็นแล้วว่า ในการประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติวัตถุประสงค์อันแท้จริงดั้งเดิมของกลุ่มประเทศอาหรับที่พยายามผลักดันให้ องค์การสหประชาชาติยอมรับเป็นหลักการที่จะจัดให้มีการประชุมระหว่างประเทศ ในกรณีของ องค์การสหประชาชาติ ซึ่งกลุ่มประเทศเหล่านั้นอ้างว่าเป็นการประชุมเพื่อหาคำนิยามและคำจำกัดความของการก่อการร้ายระหว่างประเทศ เพื่อแสดงให้เห็นความแตกต่างจากการกระทำเพื่อปลดแอกประเทศชาติ^๖ คือเพื่อนำหลักการนี้ไปใช้ในกรณีขบวนการปลดแอกปาเลสไตน์ (P.L.O) อันจะมีผลให้ขบวนการ P.L.O. ที่ใช้มาตรการรุนแรง ซึ่งปกติจะต้องถือว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ อาทิเช่น การปล้นจี้เครื่องบิน การสังหารหมู่ที่ฟือริสราเอล การวางระเบิดในที่สาธารณะ การจับตัวผู้บริสุทธิ์ไปเป็นตัวประกันเพื่อกรรโชกให้ประเทศที่ตกเป็นเหยื่อ ต้องยอมปฏิบัติตามเป้าหมายทางการเมืองของตน สามารถอ้างได้ว่าเป็นการกระทำเพื่อปลดแอกประเทศชาติ จึงไม่ถือว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ (ข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้ได้รับการยืนยันจากผู้แทนของประเทศไทยที่เข้าร่วมประชุมสหประชาชาติทั้ง 5 คณะ โดยผู้แทนไทยทั้ง 5 คณะนั้น ได้ชี้แจงให้ผู้เขียนวิทยานิพนธ์ว่าเป็นแนวความคิดที่ผู้แทนของประเทศนั้นๆ ได้พยายาม

^๕ ดู Report of the AD HOC Committee on International United Nations General Assembly official records thirty-fourth session Supplement No. 37 (A/34/37). 1979.

ทีมจึงให้ผู้แทนไทย ทำใจ ปล่อยให้พวกแนวร่วมในถิ่นที่จะให้มาตรการทางกฎหมายระหว่างประเทศช่วยกัน
 ฝึกกันมิให้ถูกข่มขู่ระหว่างประเทศมีช่องโหว่ (LACINA) ให้ตีความหลักการดังกล่าวในลักษณะ
 บิดเบือนเช่นนั้นได้ ทั้งผู้แทนไทยทั้ง 5 คนก็เห็นจริงด้วยและได้วิเคราะห์ TERMS OF
 REFERENCE ของการประชุมที่กลุ่มประเทศอาหรับ สนองสำหรับการประชุม^๕ ในไบแนเวเดียวกัน
 ดังที่นำมากล่าวไว้ในบทนำของบทที่ 4 แล้ว)

แนวความคิด (CONCEPT) ของกลุ่มประเทศอาหรับข้างต้นนี้ รัสเซียและกลุ่มประเทศ
 สังคมนิยมได้ให้การสนับสนุนมาตั้งแต่ต้นเพื่อผลทางการเมืองระหว่างประเทศถึง 2 ต่อ^๖ คือ เพื่อ
 แสดงให้เห็นว่าสนับสนุนประเทศโลกที่ 3 และประเทศอ่อนแอที่ถูกประเทศมหาอำนาจข่มเหงกับ
 เน้นอาศัยกลุ่มประเทศอาหรับที่หัวรุนแรง เป็นผู้ก่อความสงบสุขที่สร้างความระส่ำระสายในตะวันออก
 กลอกกลางกันจะนำไปสู่การล้มล้างระบอบการปกครองปัจจุบัน เพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง
 ไบเอนเวของระบอบสังคมนิยม โดยคาดไม่ถึงว่าแนวความคิดเหล่านั้นจะกลายเป็นดาบสองคมที่จะ
 มีผลย้อนกลับมาก่อการก่อกวนรัฐบาลหุ่นเชิด (PUPPET GOVERNMENT) ที่รัสเซียกำลังจับไบ่นกามิลลา
 ตอลดจนรัฐบาลหุ่นเชิดที่ เวียดนามกำลังจับ ไนกันนุสา เนื่องจากมีความเชื่อมั่นว่า ทรานซาที่รัสเซีย
 และเวียดนามยังให้ความช่วยเหลือต่อรัฐบาลหุ่นเชิดเหล่านั้นอยู่ โอกาสที่ขบวนการปลดแอกของชาติ
 จะสามารถบุกเข้าถึงประชาคมใหญ่ของประเทศเช่น เมืองเอกและเมืองหลวง ไม่น่าจะเป็นไปได้
 จึงไม่เห็นอันตรายของหลักการดังกล่าว สำหรับรัฐบาลหุ่นเชิดเหล่านี้ เนื่องจากการใช้วิธีการก่อ
 การร้ายระหว่างประเทศจะมีผลบรรลุเป้าหมายได้และมีผลกระทบกระเทือนต่อเสถียรภาพได้จริง ๆ
 ก็ต่อเมื่อมุ่งกระทำต่อเป้าหมายพลเรือนซึ่งเป็นเป้าหมายที่ไม่มีทางป้องกันตนเองได้และยากแก่การ
 ที่ทางราชการจะป้องกันและปราบปรามอย่างได้ผลจริงจังได้ แต่เมื่อขบวนการมุจาตีฮีนของชาว
 อัฟกานิสถานถึงต่อต้านการยึดครองของสหภาพโซเวียต สามารถแทรกซึมเข้าไปในเมืองหลวงได้
 และเริ่มใช้วิธีการก่อการร้ายขึ้นเป็นครั้งแรก (ขบวนการมุจาตีฮีนลอบก่อวินาศกรรมสถานที่ราชการ
 ไบเมืองคาบูลซึ่งเป็นเมืองหลวงของอัฟกานิสถานเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2531) กลุ่มประเทศ
 สังคมนิยม จึงเริ่มระหับถึงอันตรายของแนวความคิดที่ตนพยายามผลักดันให้ทั่วโลกต้องยอมรับ
 อันตรายสำหรับรัฐบาลหุ่นเชิดของรัสเซียและเวียดนามที่กล่าวมาข้างต้นว่า แนวความ
 คิดที่จะมิให้ถือว่าการต่อสู้เพื่อปลดแอกประเทศชาติไม่ถือว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศจะ

^๕ Ibid.

เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มกบฏมุจตีฮัน ในอัฟกานิสถานมากกว่าสำหรับขบวนการ P.L.O. เพราะเหตุว่าการถูกยึดครองประเทศโดยมิชอบด้วยกฎหมายของอัฟกานิสถานและกัมพูชาประชาธิปไตย 3 ฝ่ายสามารถอ้างในเรื่องนี้ได้โดยตรงมากกว่ากรณีของ P.L.O. เพราะใน 2 กรณีแรกเป็นที่เห็นได้ว่าทั้งประเทศอัฟกานิสถานและประเทศกัมพูชาซึ่งแต่เดิมเป็นรัฐเอกราชได้ตกอยู่ภายใต้การยึดครองทั้งทางตรงและทางอ้อมของต่างชาติโดยมิชอบด้วยกฎหมายซึ่งย่อมทำให้การต่อสู้ดิ้นรนเพื่อขับไล่ผู้ยึดครองต่างชาติออกจากประเทศเข้าลักษณะของการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อปลดแอกประเทศชาติมากกว่ากรณีของ P.L.O. ซึ่งมีได้เคยมีประเทศหรือแม้แต่ชาติมาก่อนเลย การอ้างว่าการกระทำของ P.L.O. เป็นการต่อสู้เพื่อปลดแอกประเทศจึงฟังได้ไม่ผิดเท่าใน 2 กรณีแรก แต่ถึงกระนั้น ในเมื่อเปรียบเทียบผลเสียหายที่รัฐบาลหุ่นเชิดทั้งสองดังกล่าวข้างต้นได้รับจากการใช้วิธีการก่อการร้ายของขบวนการมุจาตีฮันก็ดี หรือของเขมรแดงก็ดี โดยเทียบกับผลเสียหายที่อิสราเอลและกลุ่มประเทศที่มีใช้คอมมิวนิสต์ได้รับจากการใช้วิธีการก่อการร้ายของขบวนการปลดปล่อยปาเลสไตน์ หรือของขบวนการผู้คลั่งศาสนาและลัทธิการเมืองต่าง ๆ ภายใต้การสนับสนุนของอิหร่าน ลิเบีย ซีเรีย และขบวนการ I.R.A. ในไอร์แลนด์แล้วจะเห็นว่าผลร้ายที่รัฐบาลหุ่นเชิดดังกล่าวได้รับจากแนวความคิดนี้ยังมีน้อยกว่าการกระทำของกลุ่มดังกล่าว ประเทศสังคมนิยมและสหภาพโซเวียตจึงยังคงสนับสนุนแนวความคิดของกลุ่มประเทศอาหรับอยู่เช่นเดิม

ดังที่ได้เห็นมาแล้วข้างต้นว่าการใช้วิธีการก่อการร้ายระหว่างประเทศเพื่อปลดแอกของชาติที่ได้ผลมาแล้ว โดยมีได้ถูกประณามอย่างร้ายแรงจากชาวโลกทั้งหลาย คือการที่ขบวนการใต้ดินของอดีตนายกรัฐมนตรีของอิสราเอล นายเดวิด แบงกูเรีย (ดำรงตำแหน่งระหว่างปี ค.ศ. 1948-1963)⁷ ได้ใช้วิธีการก่อการร้ายเพื่อขับไล่กองทัพอังกฤษซึ่งยึดครองอิสราเอลออกไปจากดินแดนในเมืองเยรูซาเลมซึ่งถือว่าเป็นการปลดปล่อยของชาติอย่างแท้จริงเพราะเป็นการขับไล่กองกำลังต่างชาติที่เข้ามายึดครองดินแดนของตนและมีพื้นฐานทางกฎหมายที่สนับสนุนอยู่แล้วโดยทางอ้อมอันได้แก่ ข้อมติของสมัชชาใหญ่ องค์การสหประชาชาติว่าด้วยการปลดแอก ภาวะบีบคั้น (COLONIAL) การปกครองที่แบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว (RACIST REGIMES) หรือรูปแบบอื่น ๆ

⁷ สุรพันธ์ ทับสุวรรณ และสุรพล ราชภัฏทวารักษ์. การเมืองระหว่างประเทศในตะวันออกกลาง (กรุงเทพมหานคร : ประชาชน. 2530). หน้า 179-191.

ลักษณะเป็นการครอบงำ (OTHERS FORMS OF ALIEN DOMINATION)^๕ ที่ล้นบนุนให้มีการปลดแอกอาณานิคมและปลดแอกจากการครอบงำ เป็นต้น

ตัวอย่างทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นล้วนถือได้ว่าเป็นการปลดแอกของชาติได้ทั้งสิ้นแต่ก็มีความแตกต่างกันอยู่บ้างเล็กน้อยกล่าวคือ กรณีของอิสราเอลเป็นการปลดแอกอาณานิคมในความหมายดั้งเดิม (CLASSIC) ในขณะที่ขบวนการมูจาดีนและขบวนการรัฐบาล 3 ฝ่ายในกัมพูชา (TRIPARTITE COALITION GOVERNMENT) เป็นเรื่องของการต่อสู้เพื่อปลดแอกของชาติจากการยึดครองต่างชาติในรูปแบบหลังยุคล่าอาณานิคมในรูปแบบดั้งเดิมซึ่งเรียกว่า ยุคนีโอโคลนียาล (NEO-COLONIAL) ซึ่งหากจะวิเคราะห์ตามหลัก TRANSPARENCY หรือที่เรียกการเจาะลึกลงไปถึงแก่นแท้จะเห็นว่าก็เป็นรูปแบบหนึ่งของการล่าอาณานิคมนั่นเอง เพียงแต่เป็นการล่าอาณานิคมในลักษณะที่ผู้ล่าอาณานิคมมิได้ใช้กองกำลังของตนเข้ายึดครองประเทศด้วยตนเองทั้งหมด แต่ใช้วิธีตั้งรัฐบาลอุปโลกหรือรัฐบาลหุ่นเกิดที่จะกระทำตามบัญชาของผู้ยึดครองคอยดูแลผลประโยชน์ของตนอยู่ เพื่อมิให้ประเทศนั้น ๑ คำเนกาการใด ๑ อันเป็นการขัดต่อผลประโยชน์ของประเทศผู้ยึดครองและให้ประโยชน์แก่ประเทศผู้ยึดครอง ให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ (การยึดครองในรูปแบบนี้ถึงแม้เมื่อมีการถอนทหารส่วนใหญ่ออกไปแล้ว ก็ยังคงมีการยึดครองโดยพลเรือนในลักษณะการกลืนชาติด้วยการบีบบังคับให้ประชาชนของรัฐนั้นต้องหลบหนีออกไปลี้ภัยต่างประเทศแล้วส่งประชาชนของประเทศผู้ยึดครองเข้าไปตั้งถิ่นฐานในประเทศที่ถูกยึดครองในฐานะเป็นพลเรือนเช่นเดียวกับที่เวียดนามกระทำต่อกัมพูชาในขณะนี้ซึ่งในกรณีเช่นนั้น ย่อมยากแก่การที่จะใช้วิธีการก่อการร้ายเป็นเครื่องมือปลดแอกประเทศชาติโดยไม่ถูกชาวโลกประณามมากนัก เพราะมิใช่การกระทำต่อกองทัพของผู้ยึดครอง ซึ่งในกรณีที่กระทำต่อกองทัพของผู้ยึดครอง แม้จะเกินวิธีการรุนแรงก็มักจะไม่ได้ถูกประณามในสายตาของชาวโลกมากนัก เช่นเดียวกับกรณีอิสราเอลกระทำกองทัพองกันผู้ยึดครองมาแล้ว เป็นต้น)

กรณีดังกล่าวข้างต้นเป็นที่มาของแนวความคิดใหม่ในแนวโน้มนโยบายระหว่างประเทศเกี่ยวกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งอาจจะนำไปสู่การประชุมระหว่างประเทศในกรอบขององค์การสหประชาชาติ ดังกล่าวข้างต้นก็ได้ แต่แนวความคิดดังกล่าวนี้ได้ถูกบิดเบือนโดยกลุ่มผลประโยชน์ (PRESSURE GROUP) ในบรรดาประเทศสมาชิกองค์การสหประชาชาติโดยมีกลุ่ม

^๕ Cf. (confer) โปรดดู Resolution 31/102 ของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ

ประเทศลาฮอร์ เป็นแกนกลางผู้ผลักดันและมีกลุ่มประเทศที่สนับสนุนแนวความคิดนี้ ซึ่งหากจำกัดอยู่
 เพียง ในวงแคบ ๆ ดังที่จะวิเคราะห์ต่อไป ในบทสุดท้ายของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ อาจจะมีผลทาง
 ธรรม (LIGITIMACY) อยู่บ้างกลืนขยายขอบข่ายออกไปมากมายจนทำให้แนวโน้มของมหาชน
 ระหว่างประเทศที่จะร่วมกันประณามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยเอกลัทธิที่เกือบไม่มีผลทาง
 กฎหมายอย่างแท้จริง เพราะจะจำกัดขอบข่ายของการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่จะถูกชาวโลก
 ประณาม จะจำกัดอยู่ในวงแคบมากจนเกือบไม่มีความหมาย นอกจากนั้นยังมีการบิดเบือนแนวความ
 คิดของการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยรัฐ ซึ่งแต่เดิมมุ่งจะประณามการที่ประเทศ ต่าง ๆ
 ทางประเทศ ให้ผู้ก่อการร้ายทำลายตัวของชาวโลก มาขยายแนวความคิดออกไปในลักษณะที่ทำให้
 ทดหนักเกี่ยวกับเรื่องที่มีความกำกวมมากจนยากที่จะนำมาใช้ประโยชน์อย่างจริงจังได้ เพราะจะทำให้
 ประเทศที่ใช้วิธีการก่อการร้ายระหว่างประเทศสามารถอ้างได้ สันคว่าการกระทำของตนเป็นการ
 ุศลนอกของประมุขชาติ ในขณะที่ประเทศอื่น ๆ หลายประเทศจะประณามการกระทำของประมุขชาติว่าน่ารัง
 ษัดต่อผลประโยชน์ของตนว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ เช่น กรณีที่ประเทศสหรัฐอเมริกา
 าระคมยิงศูนย์ฝึกคนก่อการร้ายในลิเบียเมื่อเดือน มีนาคม 2529⁹ หรือแม้แต่การที่สหรัฐอเมริกา
 ให้ความช่วยเหลือแก่ฝ่ายต่อต้านรัฐบาลคอมมิวนิสต์ในบิคารากัว มีกลุ่มประเทศบางกลุ่มที่พยายาม
 บิดเบือนถือว่าการกระทำนั้นเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งวิธีการบิดเบือน ในลักษณะนี้
 เป็นการลบล้างประโยชน์ของกลุ่มประเทศดังกล่าวถึง 5 ประการ

- ประการแรก ทำให้สามารถประณามการกระทำของประเทศมหาอำนาจ ในลักษณะ
 โฆษณาชวนเชื่อ ได้สะดวกขึ้น และ
- ประการที่ 2 ในขณะที่เดียวกันยัง ได้ผลอย่างสูง ในการพยายามที่จะก่อให้เกิดความสับสน
 ไม่แน่ ใจว่าก่อการร้ายระหว่างประเทศ มีความหมายและขอบเขตอย่างไร กัน ในช่องทางให้
 ประเทศเหล่านั้นสามารถใช้วิธีการก่อการร้ายต่อไปได้ก็ยกาน และ
- ประการที่ 3 จะเป็นการบีบบังคับ ให้สหประชาชาติต้องยอมรับหลักการที่จะให้มีการ
 ปรึกษาระหว่างสมาชิกองค์การสหประชาชาติ เพื่อให้สามารถว่าการก่อการร้ายระหว่างประเทศตาม
 ข้อเสนอของกลุ่มประเทศเหล่านั้น

⁹ดู สยามจิตพจนาน. พศ. "สหรัฐบุกลิเบีย." สยามบรรณ เล่ม 11 ปี 2529 หน้า
 585-588, 614-616 และ 642-644.

ประการที่ 4 การประชุมระหว่างประเทศดังกล่าวจะทำให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์หลักที่จะเป็นประโยชน์ที่สุดแก่ฝ่ายตน กล่าวคือให้ชาวโลกยอมรับหลักการว่า หากเป็นการกระทำในกรอบของการปลดปล่อยประเทศชาติจะไม่ถือว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศและในขณะเดียวกันก็จะขยายคำนิยามของคำว่า การปลดปล่อยของประเทศชาติในลักษณะที่กว้างขวางที่สุดจนสามารถ ใช่วิธีการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ได้ในแทบทุกกรณี

ประการที่ 5 ซึ่งในกรณีเช่นนี้แม้กระทั่งการใช้วิธีการก่อการร้ายเพื่อนับแยกดินแดนหรือล้มล้างรัฐบาลให้เป็นรัฐบาลที่ปกครองในลัทธิก็จะอยู่ในข่ายยกเว้นของหลักการระงับการก่อการร้ายระหว่างประเทศซึ่งจะเป็นการสมประโยชน์ของกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ในการที่จะบีบบังคับให้ประเทศทั้งหลายในโลกต้องเปลี่ยนระบบการปกครองเป็นคอมมิวนิสต์ทั้งหมดตามเป้าหมายสูงสุดที่เลนิน ได้กำหนดเอาไว้ทั้งเป็นสาเหตุหลักของการที่กลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ร่วมกันสนับสนุนให้มีการเปิดการประชุมสหประชาชาติในเรื่องนี้ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น

สาเหตุที่ทำให้สรุปได้เช่นนี้ก็เพราะ ได้เกิดปัญหาในหลายประเทศมาแล้วว่าได้มีการใช้วิธีการก่อการร้ายโดยกลุ่ม คณะบุคคลหรือขบวนการที่มุ่งจะแบ่งแยกดินแดนหรือล้มล้างรัฐบาลในประเทศที่มีใช้ประเทศคอมมิวนิสต์ แม้แต่ประเทศไทยเองขบวนการ PULO ซึ่งพยายามแบ่งแยกดินแดนภาคใต้ของไทยเป็นรัฐอิสระเคยพยายาม ใช่วิธีการเช่นนี้มาแล้ว แต่โดยที่บุคคลเหล่านั้นยังขาดประสบการณ์ และทุนทรัพย์อันเป็นผลจากความผันผวนทางการเมืองระหว่างประเทศที่ทำให้ประเทศซึ่งให้การสนับสนุนต่อขบวนการมุสลิม ชะลอการให้ความช่วยเหลือจนขบวนการดังกล่าวไม่สามารถปฏิบัติการด้วยวิธีรุนแรงเช่นนั้น ได้ผลอย่างจริงจัง เป็นต้น (หลักฐานที่แสดงว่าขบวนการมุสลิม ได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มประเทศอาหรับบางประเทศคือการที่อิหร่านยอมให้ขบวนการมุสลิมไปเปิดสำนักงาน ในกรุงเตหะราน อยู่จนกระทั่งทุกวันนี้)

ดังนั้นหากสหประชาชาติหรืออัยการหนึ่งประชาคมระหว่างประเทศยอมรับหลักการให้มีการประชุมเพื่อกำหนดคำนิยามของการก่อการร้ายระหว่างประเทศตามที่กลุ่มประเทศอาหรับโดยการนำของประเทศแอลจีเรีย, ซีเรียและลิเบีย¹⁰ ซึ่งชาวโลกทั้งหลายตระหนักดีว่าเป็นสมุนของ

¹⁰ ดู Report of the AD HOC Committee on International Terrorism. United Nations General Assembly official Records : Thirty-Second, Thirty-Fourth Session. Supplement No. 37 (A/32/37), No. 37 (A/34/37).

รัสเซียก็ย่อมจะมีผลให้ขอบเขตการแบ่งแยกดินแดนทั้งหลายสามารถใช้วิธีการก่อการร้ายระหว่างประเทศ เป็นเครื่องมือที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายในอันที่จะแบ่งแยกดินแดนของประเทศนั้น ๆ ได้โดยชอบด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ เว้นแต่จะสามารถให้คำจำกัดความของคำว่าขอบเขตการปลดปล่อยประเทศชาติในลักษณะที่จะไม่คลุมถึงการแบ่งแยกดินแดนและขอบเขตที่จะปฏิวัติหรือล้มล้างรัฐบาลที่ขอด้วยกฎหมายจากประสบการณ์ที่ผ่านมาในหลายประเทศจะเห็นว่าเมื่อขอบเขตต่าง ๆ ที่พยายามโค่นล้มรัฐบาลก็ดี ที่พยายามแบ่งแยกดินแดนก็ดี หรือซึ่งพยายามปลดแอกอาณานิคมก็ดี ไม่สามารถอาศัยกำลังอาวุธและกำลังคนของตนเอง เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางการเมืองของตนได้ มักจะแสวงหาความช่วยเหลือจากภายนอกโดยอาจอาศัยปัจจัยทางลัทธิการเมือง หรือปัจจัยทางศาสนา เช่นขอความช่วยเหลือจากประเทศคอมมิวนิสต์หรือจากกลุ่มประเทศมุสลิมก็ได้ ซึ่งหากกระทำการได้สำเร็จตามเป้าหมาย ทำให้ขอบเขตนั้นขึ้นครองอำนาจในประเทศที่เป็นเหยื่อของตนได้สำเร็จก็ย่อมจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครอง หรือนำเอาลัทธิศาสนานั้น ๆ เข้ามาใช้ในประเทศ เช่นกรณีของ โค ไมยี และเขมรแดง เป็นต้น ซึ่งหากขอบเขตเหล่านั้นไม่เปลี่ยนแปลงการปกครองในประเทศของตนตามข้อผูกพันที่มีไว้ ประเทศที่หนุนหลังอยู่ก็อาจก่อตั้งขอบเขตอื่นขึ้นมาล้มล้างขอบเขตนั้นเสียก็ได้ เช่นกรณีที่เฮง ลัม วิน ได้ล้มล้างอำนาจของ เขมรแดง ในกัมพูชา เป็นต้น ดังนั้นจึงพอจะเห็นได้ว่า หากคอมมิวนิสต์ให้การให้มีที่อยู่กินในเรือ การก่อการร้ายระหว่างประเทศว่าไม่เป็นการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ ในกรณีเช่นนี้ ย่อมจะมีโอกาสสนองนโยบายของกลุ่มประเทศที่สนับสนุน ให้องค์การสหประชาชาติเรียกประชุมระหว่างประเทศเพื่อการนี้ได้

กลุ่มประเทศทั้งหลายที่คัดค้านและต่อต้านการประชุมดังกล่าวก็ตระหนักถึงภัยอันตรายอันใหญ่หลวงของการยอมรับหลักการให้มีการประชุมดังกล่าวและยืนยันกรณีให้ยอมรับการก่อการร้ายระหว่างประเทศไม่ว่าในกรณีใด ^{๓๑} ทั้งสิ้นเพราะถือว่าเป็นการกระทำอันป่าเถื่อนที่ไร้มนุษยธรรม เนื่องจากมุ่งกระทำต่อเป้าหมายพลเรือน ผู้บริสุทธิ์ และกลุ่มประเทศเหล่านั้นไม่ยอมรับหลักการว่าเป้าหมายเป็นสิ่งที่ให้ความชอบธรรมต่อวิธีการที่จะบรรลุเป้าหมายและหากถึงแม้ในกรณีที่ไม่มีทางเลือกเลี้ยงที่จะให้มีการประชุมที่กลุ่มประเทศอาหรับผลักดันจะให้มีการประชุมได้ กลุ่มประเทศเหล่านั้น

^{๓๑} Ibid.

ก็จะพยายามทุกวิถีทางที่จะให้คำจำกัดความคำว่าขบวนการปลดปล่อยประเทศชาติ (NATIONAL LIBERATION MOVEMENT) ให้มีความหมายแคบที่สุดและจำกัดขอบเขตของสถานการณ์ที่จะทำ ผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศสามารถอ้างหลักการอันเป็นจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของกลุ่มประเทศอาหรับ ให้แคบที่สุดที่จะเป็นไปได้ นอกจากนี้ก็จะพยายามมิให้สามารถตีความหลักการนี้ให้คลุมถึง การพยายามล้มล้างและเปลี่ยนแปลงระบบการปกครองตลอดจนความพยายามที่จะแบ่งแยกดินแดน โดยชนกลุ่มน้อย หรือกลุ่มผลประโยชน์ที่มีความคิดเห็นทางการเมือง (IDEOLOGY) ซึ่งแตกต่างไป จากสมาชิกส่วนใหญ่ของประเทศได้ มิฉะนั้นหลักการนี้ก็จะขัดต่อแนวความคิดพื้นฐานของระบอบ ประชาธิปไตยที่ว่าต้องถือเอาความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่เป็นเกณฑ์

นอกจากบรรดากลุ่มผลประโยชน์ซึ่งเป็นฝ่ายในทางตรงกันข้ามกับเรื่องนี้ ดังกล่าวแล้ว ยังมีกลุ่มประเทศสมาชิกสหประชาชาติอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นส่วนใหญ่ของประเทศสามระหว่างประเทศที่ ตกอยู่ในฐานะซึ่งทำให้ยากแก่การแสดงท่าทีอันแท้จริงของตนในเรื่องนี้ กลุ่มประเทศสมาชิกเหล่านั้น ซึ่งรวมทั้งประเทศไทยและในกลุ่มอาเซียนด้วย อาจมีความเห็นในทางลบ (Negative) ต่อ การเรียกประชุมดังกล่าว แต่ก็ยังไม่อยู่ในฐานะที่จะแสดงท่าทีอันมีลักษณะเป็นการต่อต้านหรือไม่ยอมรับ หลักการที่จะให้มีการประชุมนี้ได้ จึงจำเป็นต้องคล้อยตามแรงผลักดันของกลุ่มประเทศอาหรับแม้แต่ ในกลุ่มประเทศอาหรับเองก็อาจมีหลายประเทศที่ตระหนักถึงอันตรายของการยอมรับหลักการ ดังกล่าวและต้องตกเป็นเหยื่อของการก่อการร้ายระหว่างประเทศ เช่นกรณีของผู้ก่อการร้ายที่ได้รับการ สนับสนุนจากอิหร่าน จีเครื่องบินประเทศคูเวตและฆาตกรรมผู้โดยสารบางคนที่ถูกจับเป็นตัวประกัน มาแล้ว แต่ก็จำเป็นต้องร่วมสนับสนุนหลักการซึ่งประเทศซีเรียและลิเบียพยายามผลักดันให้ชาวโลก ต้องยอมรับทั้งนี้เพราะประเทศเหล่านั้นเองก็มีความจำเป็นที่จะต้องแสดงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มิฉะนั้นก็เสี่ยงต่อการที่จะถูกข่มขู่ว่าไม่สนับสนุนกลุ่มประเทศในโลกล้ำสามด้วยกัน อันจะส่ง ผลกระทบอย่างรุนแรงต่อสถานะการณ์ทางการเมืองระหว่างประเทศของประเทศเหล่านั้นโดยตรง ในที่สุด ทั้งนี้เพราะหากกลุ่มประเทศในโลกล้ำสามมีความคิดเห็นไม่ลงรอยกันและไม่สามารถถ่วง แนวร่วมเพื่อต่อต้านกลุ่มประเทศมหาอำนาจอย่างจริงจังได้ ผลสุดท้ายกลุ่มประเทศโลกล้ำสามซึ่ง เรียกว่ากลุ่ม 77 (ถึงแม้จะเรียกว่ากลุ่ม 77 แต่ตามความเป็นจริง กลุ่มประเทศเหล่านั้นประกอบด้วยประเทศในโลกล้ำ 3 เป็นจำนวนถึง 125 ประเทศ แต่ก็ยังคงรักษาชื่อว่ากลุ่ม 77 เอาไว้ เพราะ แต่เดิมกลุ่ม 77 ประกอบด้วยประเทศต่าง ๆ ในโลกล้ำสามเพียง 77 ประเทศเท่านั้นแต่ ก็ได้แสดงให้เห็นมาแล้วว่าเป็นกลุ่มประเทศที่มีอำนาจการต่อรองค่อนข้างสูงมากต่อกลุ่ม

ประเทศพัฒนาแล้ว และในเมื่อชื่อ "กลุ่ม 77" เป็นที่รู้จักกันดีในวงการระหว่างประเทศและในสหประชาชาติแล้ว บรรดาประเทศในโลกที่สามทั้งหลายจึงเห็นควรให้คงรักษาชื่อกลุ่ม 77 เอาไว้ เพื่อเป็นเกียรติต่อประเทศสมาชิกดั้งเดิมและเพื่อความสะดวกในการอ้างอิงอีกด้วย) ก็จะหมดอำนาจการต่อรองไป และตกเป็นเบี้ยล่างของกลุ่มประเทศพัฒนาทั้งหลาย ดังนั้นกลุ่มประเทศเหล่านี้จึงจำเป็นต้องคล้อยตามไปด้วยกับแรงผลักดัน ของกลุ่มประเทศอาหรับผลก็คือ กลุ่มประเทศโลกที่สามในนามของกลุ่ม 77¹² ซึ่งเป็นเสียงข้างมากต่อสมาชิกองค์การสหประชาชาติต่างก็พากันยอมสนับสนุนหลักการตามที่ประเทศซีเรีย และลิเบียริเริ่มและเสนอขึ้นมา ซึ่งยอมทำให้เป็นที่คาดหมายไว้ว่า ไม่ช้าก็เร็ว ก็คงต้องยอมรับหลักการในที่สุดที่จะให้มีการประชุมดังกล่าว

ในเมื่อได้ทราบประวัติความเป็นมาของแนวโน้มใหม่ของกฎหมายระหว่างประเทศในเรื่องนี้ มาพอเป็นสังเขปแล้ว ก็ย่อมสามารถหันมาวิเคราะห์หลักการของการประชุมดังกล่าวตามวิวัฒนาการในแต่ละขั้นตอน ในประเด็นข้อกฎหมายได้

5.2 แนวโน้มของกฎหมายระหว่างประเทศในการประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติในปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1973 ถึง ค.ศ. 1977

เมื่อสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติเห็นว่าประชาคมระหว่างประเทศควรร่วมมือกันอย่างจริงจัง เพื่อการป้องกันและปราบปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ จึงได้มีข้อมติที่ 3034 (XXVII) ลงวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1972 โดยการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาโดยเฉพาะ (AD HOC COMMITTEE) เพื่อทำการศึกษาอย่างจริงจัง ในการแก้ไขปัญหาคือการก่อการร้ายระหว่างประเทศ คณะกรรมการชุดนี้ประกอบด้วยรัฐสมาชิก 35 ประเทศ¹³ ซึ่งคณะกรรมการถูกแต่งตั้งขึ้นมาโดยเฉพาะก็ได้จัดการประชุมและศึกษาของเขตปัญหาขึ้นมาโดยตลอด แต่ก็ต้องประสบกับปัญหาในเรื่องค่านิยมของคำว่าก่อการร้ายระหว่างประเทศว่าจะให้มีขอบเขตแค่นี้

¹² ECDC Handbook Documents of the Movement of Non-aligned Countries and the group of 77 และจากภาคผนวก ข หน้า 497-502.

¹³ รายชื่อรัฐที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการ โปรดดูข้อมติที่ 3034 (XXVII) หรือจากภาคผนวก ข หน้า 793.

เพียงไร ทั้งนี้ เนื่องจากมีการโต้เถียงกันอยู่ 2 ฝ่าย ในประเด็นที่กฎหมายที่สำคัญ คือ การก่อการร้ายระหว่างประเทศที่กระทำเพื่อปลดแอกประเทศชาตินั้นจะเป็นการกระทำที่ถูกต้องตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือไม่

5.2.1 ประเทศแอลจีเรียและกลุ่มประเทศอาหรับเสนอให้มีการแยกแยะความแตกต่างระหว่างการกระทำของขบวนการปลดแอกประเทศชาติกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยมีกลุ่มประเทศสังคมนิยมเป็นฝ่ายสนับสนุน

ประเทศแอลจีเรียและกลุ่มประเทศอาหรับเสนอต่อที่ประชุมของคณะกรรมการว่า¹⁴ ควรมีการแยกแยะให้เห็นถึงรูปแบบของการกระทำที่ถือว่า เป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ทั้งเป็นการละเมิดต่อกฎหมายระหว่างประเทศ เพราะว่าการก่อการร้ายจะวิวัฒนาการของการกระทำที่แตกต่างกันอยู่ 2 ประการ

1. การก่อการร้ายที่กระทำอย่างทั่วราชอาณาจักรมีวัตถุประสงค์มาจากความแค้นใจผู้ร้ายธรรมดาซึ่งเห็นความผิดต่อกฎหมายโดยทั่วไปอยู่แล้ว และทุกรัฐควรร่วมมือกันเพื่อการปราบปรามการก่อการร้ายประเทศอื่น ให้หมดสิ้นไป

2. การก่อการร้ายที่มีวัตถุประสงค์อันเนื่องมาจากเหตุผลทางการเมือง การปกครองลักษณะการก่อการร้ายประเภทนี้เป็นหน้าที่พิเศษ โดยเฉพาะของคณะกรรมการที่จะให้คำจำกัดความและแยกประเภทให้เห็นความแตกต่างของการก่อการร้ายในลักษณะนี้

ประเทศแอลจีเรีย จึงได้เสนอต่อที่ประชุมของคณะกรรมการอีกว่า การก่อการร้ายที่มีวัตถุประสงค์มาจากการเมืองนั้นสามารถแบ่งแยกออกไปได้ดังนี้

ประการที่ 1 ประเภทของการก่อการร้าย ที่มีสาเหตุมาจากการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม โดยสืบเนื่องมาจากสาเหตุอันเป็นสภาวะเงื่อนไขของแต่ละประเทศบ้าง ไม่ถือว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

¹⁴Report of the Ad Hoc Committee on international terrorism general assembly official records : thirty-second session supplement No.37 (A/32/37) United Nations New York. 1977 p.1-15.

ประการที่ 2 ประเภทของการก่อการร้ายในทางการเมือง ซึ่งเกิดจากการกระทำโดยกลุ่มประชาชนเพื่อต่อต้านการล่าอาณานิคม หรือถูกแย่งดินแดน ไปจากการครอบครองโดยกำลังอำนาจจากชาวต่างชาติ ต้องถือว่าไม่ถูกจำกัดอยู่ในการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

โดยลักษณะทั้ง 2 ประการข้างต้นนั้นเป็นการกระทำที่ถือว่าได้เป็นส่วนที่อยู่ในความหมายของขบวนการปลดแอกของชาติซึ่งเป็นการต่อสู้ที่มีความชอบธรรมตามกฎหมายระหว่างประเทศ และยิ่งไปกว่านั้นจะต้องไม่ลืมพิจารณาถึงการกระทำของรัฐ ซึ่งกระทำการอย่างทารุณโหดร้ายและร้ายกาจอย่างมากอันเป็นรูปแบบของการกระทำในลักษณะที่ถือว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

จากข้อเสนอของประเทศแอลจีเรียที่ให้คณะกรรมการที่ถูกแต่งตั้งขึ้นมา โดยเฉพาะพิจารณาถึงขอบเขตของการกระทำของการก่อการร้ายทั้ง 2 ประการข้างต้น โดยให้ถือว่าไม่เป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศนั้น มีประเทศที่เห็นด้วยและให้การสนับสนุนข้อเสนอของประเทศแอลจีเรียดังต่อไปนี้ เช่น

1. สหภาพสาธารณรัฐสังคมนิยมยูเครน	2. ยูโกสลาเวีย
3. โซเวียต	4. เชคโกสโลวาเกีย
5. สาธารณรัฐอาหรับซีเรีย	6. ตูนิเซีย
7. สหสาธารณรัฐแทนซาเนีย	8. นิคารา กัว
9. เยเมน	

5.2.2 ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นฝ่ายคัดค้านข้อเสนอของกลุ่มประเทศอาหรับ โดยมีกลุ่มประเทศยุโรปตะวันตกเป็นฝ่ายสนับสนุน

ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งก็มีประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นแกนนำที่สำคัญในการโต้แย้งคัดค้านต่อข้อเสนอของประเทศแอลจีเรีย ที่อ้างว่าการก่อการร้ายระหว่างประเทศเพื่อปลดแอกประเทศชาตินั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายระหว่างประเทศ โดยสหรัฐอเมริกาอ้างเหตุผลคัดค้านว่า¹⁵ เพื่อที่จะแก้ไขปัญหการก่อการร้ายระหว่างประเทศให้สำเร็จได้อย่างรวดเร็ว จึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องยึดถึงวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 3 ประการ คือ

¹⁵ Ibid.. p.23.

ประการที่ 1 คำว่าขบวนการปลดแอกของชาติจะต้องไม่ถูกจำกัดอยู่ในกรอบของการต่อสู้เพื่อสิทธิทางการเมือง

ประการที่ 2 จะไม่มีการกระทำใด ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อให้เห็นว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ได้จนกว่าจะมีการพิสูจน์และแยกแยะให้เห็นจริงว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผลอันเนื่องมาจากการก่อการร้าย

ประการที่ 3 ทุกรัฐมีความเสมอภาคกันที่จะเสนอต่อคณะกรรมาการในเล็งของรัฐต้องการให้มีกฎหมายที่ไม่ใช้หรือไปปฏิบัติตาม

นอกจากนี้สหรัฐอเมริกาายังยืนยันถึงข้อผูกพันตามหลักเกณฑ์ในสิทธิทางการเมือง ทัศนวิสัย ซึ่งสิทธิทางการเมืองเพื่อป้องกันตนเองนั้น จะต้องไม่ขัดต่อหลักเกณฑ์ของกฎหมายมนุษยธรรมที่เกี่ยวกับการทำสงครามและจากข้อโต้แย้งของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีกลุ่มประเทศที่สนับสนุนคือกลุ่มประเทศยุโรปตะวันตก เช่น สหราชอาณาจักร ฝรั่งเศส เป็นต้น ความแตกแยกทางแนวความคิดของทั้งสองฝ่ายจึงนำไปสู่ปัญหาที่ทำให้การประชุมเพื่อการต่อต้านปราบปรามการก่อการร้ายไม่อาจที่จะสำเร็จลุล่วงไปได้ โดยประเด็นสำคัญของปัญหาอยู่ที่กลุ่มฝ่ายอาหรับและผู้สนับสนุนพยายามที่จะให้การก่อการร้ายที่มีสาเหตุมาจากการเมือง เศรษฐกิจและสังคม โดยมีสาเหตุสืบเนื่องมาจากภาวะเงื่อนไขของแต่ละประเทศนั้น ไม่ถือว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ รวมทั้งพยายามผลักดันให้การก่อการร้ายในทางการเมืองซึ่งเกิดจากการกระทำโดยกลุ่มประชาชน เพื่อต่อต้านการล่าอาณานิคมหรือการที่ผูกแย้งดินแดนไปจากการครอบครองโดยกำลังอำนาจจากชาวต่างชาติ ไม่ถือว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยให้ถือว่าอยู่ในความหมายของขบวนการปลดแอกของชาติ ข้อเสนอกลุ่มประเทศอาหรับและผู้สนับสนุนเช่นนี้ทำให้ประเทศสหรัฐอเมริกาและยุโรปตะวันตกคัดค้านกันที่เพราะเห็นว่าเป็นอันตรายของประชาชนผู้บริโภคทั้งหลาย

5.2.3 การวิเคราะห์แนวใหม่ของกฎหมายระหว่างประเทศในทรรศนะของผู้เขียนจากการประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติในช่วงปี ค.ศ. 1973 ถึง ค.ศ. 1977

หากจะพิจารณาถึงข้อมติของสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติที่ 3034 (XXVII) ลงวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1972 และข้อมติที่ออกมาในภายหลังตลอดมานั้นจะกำหนดหลักเกณฑ์ของการกระทำที่ถือว่าไม่เป็นการละเมิดต่อกฎหมายระหว่างประเทศ คือ

1. การกระทำที่เป็นมูลฐานในสิทธิแห่งการมีอธิปไตย
 2. การกระทำเพื่อปลดแอกให้หลุดพ้นจากการครอบครองของอาณานิคม
 3. การกระทำเพื่อปลดแอกจากการปกครองที่แบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว
 4. การกระทำเพื่อปลดแอกจากการปกครองที่ครอบงำในรูปแบบลักษณะต่าง ๆ
- แต่การกระทำในรูปแบบลักษณะ 4 ประการข้างต้นนั้นจะต้องยึดถือในการต่อสู้

ด้วยความชอบธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งขบวนการต่อสู้เพื่อปลดแอกประเทศชาติ จะต้องกระทำ การให้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์และหลักเกณฑ์ของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ แต่การกระทำใน รูปแบบของขบวนการปลดแอกประเทศชาติมิใช่ว่าทุกรัฐจะเห็นชอบด้วยจึงทำให้ข้อสันนิษฐานนี้ไม่ได้รับ คະแนนเสียงอย่างเอกฉันท์

เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่ากลุ่มประเทศอาหรับและฝ่ายที่สนับสนุนพยายาม เสนอให้มีการขยายความของคำหมายที่แท้จริงของขบวนการปลดแอกของชาติออกไป เพราะ หากเป็นผลสำเร็จแล้วก็จะมีพื้นฐานตามกฎหมายระหว่างประเทศรองรับและจะได้ไม่ถูกชาวโลก ประณาม โดยไม่ถือว่าการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่กระทำในรูปแบบของขบวนการปลดแอก ประเทศชาติเป็นการกระทำที่ละเมิดต่อกฎหมายระหว่างประเทศ

จากที่กล่าวไว้ข้างต้นทั้งหมดนี้ เป็นการทบทวนประเด็นข้อกฎหมายที่ยัง เป็น ปัญหาโต้แย้งกันอยู่นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1973 ถึงปี ค.ศ. 1977 และจากนั้นไปจะเป็นการพิจารณาใน ปัญหาของการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่ยังคงโต้แย้งกันอยู่จนถึงปี ค.ศ. 1979

5.3 แนวใหม่ใหม่ต่อกฎหมายระหว่างประเทศในการประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ ในปัญหา การก่อการร้ายระหว่างประเทศในปี ค.ศ. 1979

เมื่อปัญหาการแยกแยะการกระทำที่จะระบุให้เห็น ได้ว่าการกระทำใดเป็นการก่อการร้าย ระหว่างประเทศ ซึ่งยังเป็นข้อโต้แย้งกันอยู่ในประชาคมระหว่างประเทศตั้งแต่กล่าวมาแล้วนั้น คณะกรรมการซึ่งสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติได้แต่งตั้งขึ้นมา โดยเฉพาะจึงได้จึงประชุมเพื่อ ศึกษาและหาทางแก้ไขปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศต่อไป จากการจัดประชุมของคณะ กรรมการพิเศษนี้จึงได้ทราบข้อเสนอก่อนที่ เป็นข้อโต้แย้งและยังหาข้อยุติไม่ได้เพิ่มเติมขึ้นมาอีก แต่ ประเด็นปัญหาที่จะนำไปสู่ความผูกพันตามกฎหมายระหว่างประเทศนั้นยังคง เป็นเช่นเดิม

5.3.1 สาเหตุที่เป็นอุปสรรคในการแก้ไขปัญหาคำกล่าวร้ายระหว่างประเทศใน
ทัศนคติของคณะกรรมการที่ลี้ภัยไซปรัสประชาชาติแต่งตั้งขึ้นมาโดยเฉพาะ¹⁶

กล่าวคือ หลายประเทศได้แสดงความคิดเห็น ในปัญหาซึ่งเป็นสาเหตุของการ
 กล่าวร้ายระหว่างประเทศ และสามารถที่จะแยกแยะได้ว่าสาเหตุของปัญหาการก่อการร้าย
 ระหว่างประเทศนั้นเบ่งมาจากลัทธิชาตินิยม ลัทธิจักรวรรดินิยมแนวใหม่ การปกครองที่แบ่ง
 แยกเชื้อชาติหรือผิวแนวใหม่ นโยบายที่ข่มขู่การรุกราน การอพยพเคลื่อนย้ายประชากรเข้าไปใน
 ดินแดนอื่นและการกระทำอื่น ๆ ในลักษณะที่คล้ายคลึงกันที่กล่าวมาแล้ว นอกจากนี้ยังมีสิ่งที่เกี่ยวพัน
 ใกล้ชิดกับผลพวงการที่ไม่ได้รับสิทธิเท่าเทียมกัน การกดขี่ข่มเหงด้วยความไม่เท่าเทียมการแจ้ง
 การแสวงหาผลประโยชน์ในรูปแบบต่าง ๆ โดยใช้วิธีการกดขี่ข่มเหงรังแก หากจะแยกแยะการ
 กระทำเหล่านี้ที่เป็นสาเหตุอื่น สิ่งที่น่าให้ความสนใจโดยเฉพาะคือ ลัทธิการล่าอาณานิคม การ
 ปกครองที่แบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว การรุกรานไม่ว่าทั้งทางตรงและทางอ้อม การอพยพประชากร
 การแทรกแซงกิจการภายในประเทศ ซึ่งกระทำในรูปแบบที่หลากหลายแตกต่างกันไป ซึ่งแล้วแต่
 ประเทศที่นั้นแล้วทั้งหลายจะกระทำ เช่น การตั้งรัฐบาลอุปโลกของตนเองขึ้นมาหรือกระทำใน
 ลักษณะอื่น ๆ เพื่อแสวงหาประโยชน์ให้ได้มากที่สุด สาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้เป็นภาระอันหนักยิ่งของ
 ประชาคมระหว่างประเทศที่จะร่วมมือกันแก้ไข เพื่อเสริมสร้างสนับสนุน ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์
 ตามหลักเกณฑ์ของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติและวิถีทางของกฎหมายระหว่างประเทศ และหาก
 สามารถแก้ไขปัญหาคำกล่าวร้ายเหล่านี้ได้แล้ว ปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศก็จะต้อง
 หมดสิ้นไป

ในทัศนะที่กล่าวมาแล้วนั้นพฤติกรรมของกลุ่มที่กระทำโดยใช้ชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์
 เป็นเครื่องมือเพื่อให้สมประโยชน์ตามวัตถุประสงค์นั้น เป็นสิ่งที่แสดงออกถึงปรากฏการณ์ที่ใช้ความ
 ทวาดกลัวเป็นเครื่องต่อรองซึ่งเห็นไปตามทฤษฎีแห่งศุลยภานในความหวาดกลัว เช่น การลอบวาง
 ระเบิดในเมือง การลอบกระทุบรั้วต่อประสานและนมักระทั่งใช้อาวุธนิวเคลียร์ โดยเฉพาะใน
 สถานการณ์ของรัฐที่ตกอยู่ใต้อาณานิคม และสถานการณ์ที่ใช้การปกครองโดยการแบ่งแยกเชื้อชาติ

¹⁶See. Report of The Ad Hoc committee on International terrorism. General assembly official records : Thirty-fourth session supplement. No. (A/34/37) United Nations. New York. 1979. p.1-34.

หรือผิว หรือการปกครอง ในลักษณะครองอำนาจ ซึ่งมักจะกระทำด้วยการกดขี่ข่มเหง และผลลัพท์ที่ปรากฏออกมานั้นก็คือ ประชาชนผู้บริสุทธิ์ต้องได้รับความทุกข์ทรมาน ดังนั้น การพยายามที่จะแก้ไขถึงสาเหตุในปัญหาของการก่อการร้ายระหว่างประเทศ จึงมีข้อสังเกตอยู่ที่จะต้องได้รับการสนับสนุนในที่ประชุมระหว่างประเทศอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการที่ต้องใช้กำลังความคิดอย่างมากในการที่จะสามารถทำให้ผู้นำของรัฐต่าง ๆ ละเว้นจากการใช้วิธีการรุนแรง ในความสัมพันธ์ระหว่างรัฐและจะต้องสร้างสังคมระหว่างประเทศ ให้ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความยุติธรรมและความเท่าเทียมกัน

สาเหตุของการก่อการร้ายระหว่างประเทศอีกประเด็นหนึ่งที่มีเหตุผลน่าเชื่อว่าเป็นเพราะนโยบายการรุกรานและการกดขี่ข่มเหง โดยลัทธิจักรวรรดินิยม ลัทธิล่าอาณานิคมและการเปลี่ยนแปลงให้เป็นรัฐใหม่ ลัทธิการก่อการร้ายของรัฐในอาณานิคมหรือการแบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว และการเปลี่ยนแปลงการปกครองในรูปแบบต่าง ๆ ของรัฐ จะมีส่วนสัมพันธ์หรือเกี่ยวพันกันอย่างมากในวัตถุประสงค์ที่มุ่งกระทำต่อประชาชนอย่างต่อเนื่อง ในลักษณะการกดขี่ข่มเหงต่าง ๆ เช่น การบังคับให้อพยพออกไปจากดินแดน โดยปราศจากเหตุผลทางกฎหมายหรือธรรมเนียมปฏิบัติ และมักให้นโยบายที่จะก่อความไม่สงบในดินแดนที่ตกเป็นอาณานิคมซึ่งมักจะเกิดขึ้น ในส่วนต่าง ๆ ของโลกและสิ่งที่เหลือไว้คือความสิ้นหวังของประชาชน

หากจะกล่าวต่อไปถึงสาเหตุของการใช้ความรุนแรงจนเป็นเหตุทำให้ประชาชนเกิดความทุกข์ทรมาน สิ้นหวังและสิ้นคิดแล้วก็ต้องถือว่าเป็นปัญหาอย่างหนึ่งของสังคมวิทยาซึ่งมีส่วนสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมในแต่ละประเทศ ประชาคมระหว่างประเทศทั้งหมด ต่างก็ทราบดีว่า ลัทธิการก่อการร้ายเป็นอาชญากรรมระหว่างประเทศ ซึ่งจะต้องใช้มาตรการพิเศษเพื่อปราบปรามจึงควรที่จะต้องแยกแยะให้เห็นถึงสาเหตุของปัญหา เช่น เนื่องมาจากลัทธิล่าอาณานิคมแบบเก่า ลัทธิอาณานิคมแนวใหม่ ลัทธิจักรวรรดินิยม การขยายเขตแดนโดยใช้กำลังทหาร การเคลื่อนย้ายประชาชนออกจากดินแดนของบรรพบุรุษ การกดขี่ข่มเหงประชาชนในลักษณะต่าง ๆ ดังนั้นจึงมีหนทางเดียวที่จะแยกแยะประเภทของการก่อการร้ายให้ถูกต้องกับข้อเท็จจริงนั้น จำเป็นต้องมีหลักเกณฑ์หรือบทบัญญัติของข้อมติขององค์การสหประชาชาติออกมา และคณะกรรมการจะต้องพยายามมุ่งดำเนินการให้เป็นไปตามจุดหมายด้วยจิตใจเป็นธรรม

ข้อเสนอของบางรัฐก็กล่าวว่าจำนวนอนุสัญญาต่าง ๆ ที่มีอยู่มีแนวโน้มมุ่งการปฏิบัติในแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อต่อต้านหรือปราบปรามการก่อการร้ายในลักษณะของการกระทำอย่างเดียวกันเป็นที่น่าสังเกตว่า การที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดนั้นยังมีอุปสรรค

ขัดขวางต่อผู้กระทำความผิดที่ถูกจับกุม เพราะยังไม่ได้รับการปฏิบัติที่สอดคล้องต้องกันจากประชาคมระหว่างประเทศ เนื่องจากมาตรการการบังคับให้เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญานั้น ย่อมขึ้นแล้วแต่มาตรการการปฏิบัติเพื่อการต่อต้านการก่อการร้ายในแต่ละประเทศ และท้ายที่สุดองค์การสหประชาชาติควรที่จะมีหมายกำหนดการในแต่ละปีเพื่อจำแนกลักษณะของการกระทำที่กระทำในรูปลัทธิล่าอาณานิคม การปกครองที่แบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว และจะต้องรับแจ้งการลดช่องว่างระหว่างคนจนกับคนรวยในแต่ละชาติ นอกจากนี้จะต้องมีการลงทမ်းมติประณามการกระทำของรัฐที่มีนโยบายใช้ประชาชนผู้บริสุทธิ์เป็นเครื่องมือเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของรัฐนั้น และการกระทำที่เป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศหรือภายในประเทศจะต้องถูกประณาม แม้ว่าการก่อการร้ายภายในประเทศจะเป็นเรื่องเขตอำนาจของรัฐนั้นก็ตาม

5.3.2 กลุ่มประเทศอาหรับเสนอให้มีการแยกแยะความแตกต่างระหว่างทบทวนการปลดแอกประเทศชาติกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยมีกลุ่มประเทคลังคมนิยมและกลุ่มประเทศในโลที่สามเป็นฝ่ายสนับสนุน

ปัญหาที่ยังหาข้อยุติไม่ได้นั้นหากจะแบ่งแยกความแตกต่างตามแนวความคิดของนักการทูตซึ่งเป็นนักกฎหมายอยู่ในตัวด้วยนั้น ก็จะสามารถแยกแยะข้อเสนอนของแต่ละฝ่ายออกได้เป็น 2 แนวทาง กลุ่มแนวความคิดแรกที่เสนอ¹⁷ ประกอบไปด้วยประเทศดังต่อไปนี้ เช่น

1. แอลจีเรีย	2. บาร์บาโดส
3. อินเดีย	4. อิหร่าน
5. ไนจีเรีย	6. ปานามา
7. สาธารณรัฐอาหรับซีเรีย	8. ตูนิเซีย
9. เวเนซุเอล่า	10. ยูโกสลาเวีย
11. แครี	12. แซมเบีย

มีกลุ่มประเทศในโลที่สาม และสังคมนิยมเป็นฝ่ายสนับสนุนข้อเสนอ โดยเสนอต่อที่ประชุมคณะกรรมการว่า ปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศนี้ไม่ควรจะมีผลกระทบต่อหลัก

¹⁷ Ibid.. p.20-21.

และสิทธิพื้นฐานแห่งการมีอัตตวินัย และควมมีอิสรภาพของประชาชนทุกคนที่ต้องอยู่ใต้อาณานิคม และการปกครองที่แบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว และรูปแบบอื่น ๆ ที่มีลักษณะปกครองเป็นการครอบงำ โดยถือว่าเป็นการต่อสู้ด้วยความชอบธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการต่อสู้เพื่อขบวนการปลดแอก ประเทศชาติซึ่งมีความถูกต้องตามวัตถุประสงค์และหลักการของกฎบัตร และข้อมติขององค์การที่เกี่ยวข้อง โดยตรงกับองค์การสหประชาชาติ

การต่อสู้ของขบวนการปลดแอกจะต้องตกอยู่ภายในขอบเขตของบทบัญญัติตามอนุสัญญากรุงเจนีวา ค.ศ. 1949 และพิธีสารฉบับเพิ่มเติม ค.ศ. 1977 และจะต้องถือว่าเป็นการกระทำที่อยู่ในขอบข่ายของการก่อการร้าย

นอกจากนี้การปกครองที่ใช้ความครอบงำ การแสวงหาผลประโยชน์ การขยายเขตแดน การกระทำเพื่อเป็นผู้นำ ลัทธิจักรวรรดินิยมและอื่น ๆ เป็นผลเนื่องมาจาก¹⁸

ก. สาเหตุจากพฤติกรรมทางการเมือง

1. ลัทธิอาณานิคมและการปกครองที่ใช้ความครอบงำต่ออาณานิคม
2. นโยบายการปกครองที่แบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิวและการทำลายล้าง

เผ่าพันธุ์

3. ใช้วิธีการรุกรานซึ่งเป็นวิธีที่ขัดแย้งต่อกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ และการที่แต่ละรัฐมีอำนาจอธิปไตยของตนเองและใช้การปกครองด้วยวิธีการอันรุนแรง ในดินแดนของรัฐ

4. การขยายดินแดนอาณาเขตของต่างชาติ และการปกครองของต่างชาติที่ใช้ลักษณะการครอบงำต่อดินแดนและประชาชน

5. การแทรกแซงในกิจการภายในของรัฐต่าง ๆ

6. การสร้างความหวาดผวให้กับประชาชนด้วยลักษณะการครอบงำ

และ เป็นผลให้ประชาชนต้องอพยพหลบหนีออก ไปนอกประเทศ

7. ลัทธิเผด็จการแบบฟาสซิสและฟาสซิสแนวใหม่

8. นโยบายการแพร่ขยายอิทธิพลเพื่อการเป็นผู้นำต่อผู้อื่น

ข. สาเหตุเนื่องมาจากพฤติกรรมทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

¹⁸ ibid.

1. ความไม่ยุติธรรมและความไม่เท่าเทียมกันทางด้านเศรษฐกิจที่ยังคงฝังแน่นอยู่ในสังคมระหว่างประเทศ
2. การแสวงหาผลประโยชน์ของต่างชาติในทรัพยากรธรรมชาติจากรัฐต่าง ๆ
3. การทำลายระบบโดยพลังอำนาจของรัฐต่างประเทศ เช่นการทำลายล้างประชาชน การทำลายรุกรานชาติต่าง ๆ การทำลายระบบการขนส่งและโครงสร้างทางเศรษฐกิจ เป็นต้น
4. สภาพความไม่เอื้ออำนวยทางการเมือง สังคมและเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นโดยความไม่ยุติธรรมและแสวงหาประโยชน์
5. ความเป็นปฏิปักษ์ต่อสิทธิมนุษยชน การนำตัวบุคคลไปคุมขัง การใช้วิธีการทรมาร การกักกัน เป็นต้น
6. ความยากจน ความหิวกระหาย ความลึ้นคิด ความลึ้นหวัง เป็นต้น

5.3.3 กลุ่มประเทศยุโรปตะวันตกไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอของกลุ่มประเทศอาหรับและฝ่ายที่สนับสนุน¹⁹

หลังจากที่กลุ่มอาหรับและกลุ่มโลกที่สามได้เสนอแนวความคิดออกมาดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว ก็ยังมีอีกฝ่ายหนึ่ง คือกลุ่มประเทศยุโรปตะวันตกที่ไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอของกลุ่มอาหรับและผู้สนับสนุนในประเด็นต่าง ๆ ที่แตกต่างกันออกไปซึ่งลงไปในเรื่องละเอียดมากกว่าการประชุมในปี ค.ศ. 1977 โดยฝ่ายที่ไม่เป็นด้วยนั้นอ้างว่า ข้อเสนอของฝ่ายที่เสนอขึ้นมาแล้วยังขาดสิ่งที่สำคัญที่ยังไม่ได้กล่าวถึงคือ²⁰

1. การที่บางประเทศยอมให้ผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศซึ่งกระทำความผิดสามารถหลบซ่อนตัวอยู่ในประเทศนั้น ได้ด้วยความปลอดภัย
2. การที่บางประเทศให้การสนับสนุนต่อกลุ่มผู้ก่อการร้ายด้วยการให้อาวุธ ยุทโธปกรณ์และการเงินต่อผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศ

¹⁹ Ibid.. p. 22-29.

²⁰ Ibid.

ทั้งสองประการข้างต้นนี้จะสังเกตได้ว่าเป็นการกระทำในลักษณะเผด็จการ
แนวใหม่ และเป็นสิ่งที่ต้องกำหนดค่านิยมให้ชัดเจนออกมา

ในบางความเห็นก็วิจารณ์ว่าเป็นสิ่งที่เห็นได้ว่าการกระทำของกลุ่มผู้ก่อการ
ร้ายระหว่างประเทศนั้น จะมุ่งไปปฏิบัติภารกิจที่กลุ่มประเทศที่ปกครองในระบบประชาธิปไตยเป็นหลัก
โดยกลุ่มผู้ก่อการร้ายไม่เคยอ้างเหตุผลว่าทำไมจึงต้องมุ่งก่อการร้ายรุนแรงด้วยความหวาดกลัวใน
ประเทศที่ปกครองระบอบประชาธิปไตยแทนที่จะไปปฏิบัติการในกลุ่มประเทศสังคมนิยมบ้าง จึงมี
หนทางที่คิดที่สุดสำหรับการต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศคือ กลุ่มประเทศในระบบ
ประชาธิปไตยต้องสร้างสถาบันที่เข้มแข็งและส่งเสริมสนับสนุนให้สังคมของประเทศอยู่ด้วยความ
ยุติธรรม²¹ (เป็นข้อวิจารณ์ของผู้แทนในกลุ่มประเทศยุโรปตะวันตกที่ถูกแต่งตั้งอยู่ในคณะกรรมการ
ขององค์การสหประชาชาติ เพื่อนักโทษผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศ)

การที่ข้อเสนอให้มุ่งเน้นถึงการยอมรับและเคารพในหลักเกณฑ์และสิทธิมนุษยชน
แห่งการมีอดีตวินัยนั้น ยังมีบางสิ่งที่ต้องให้ความสนใจโดยที่ข้อเสนอไม่ได้กล่าวถึง คือการกระทำ
ในแต่ละลักษณะจะทำให้เชื่อมั่นได้อย่างไรว่าปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นไปตามหลักและสิทธิดังกล่าว
ข้างต้น และหากเป็นเช่นนั้นก็ต้องมีการระดมการกระทำในลักษณะนั้นซึ่งเป็นอำนาจของคณะกรรมการ
อย่างเด็ดขาดที่จะต้องพิจารณาในเรื่องเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่จะต้องพิจารณาอีกคือ ผู้แทน
ของฝ่ายเสนอยืนยันและสนับสนุนการต่อสู้ของประชาชนซึ่งตกอยู่ภายใต้การปกครองของอาณานิคม และ
การแบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว และรูปแบบการปกครองอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นการครอบงำ และโดย
เฉพาะอย่างยิ่งขบวนการต่อสู้เพื่อปลดแอกประเทศชาติซึ่งเป็นสิทธิแห่งการมีอดีตวินัย เพื่อการมี
อิสรภาพ ซึ่งลักษณะเหล่านี้ฝ่ายเสนอนับอย่างหนักแน่นแต่ ฝ่ายเสนอยังไม่ได้ให้การรับรองหรือ
กล่าวถึงสิ่งที่ต้องระดมในการกระทำของการก่อการร้ายระหว่างประเทศซึ่งกระทำการใน
ลักษณะที่เคลื่อนไหวคล่องตัวหรือไม่ปรากฏชัดว่าเป็นการใช้วิธีการต่อสู้ด้วยชอบธรรมหรือไม่

มีหลายแถลงการณ์²² ของคณะกรรมการที่องค์การสหประชาชาติแต่งตั้งประเทศ
ต่าง ๆ จำนวน 35 ประเทศเพื่อนักโทษผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศ²³ ที่กล่าวถึงการยืนยัน

²¹ Ibid., p. 23.

²² Ibid., p. 25.

²³ United Nations General Assembly Resolution 3034 (XXVII).

ในความต้องการที่จะแยกแยะให้เห็นถึงมาตรการการปฏิบัติระหว่างการค้าการร้ายในชาติกับการ
การค้าการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับข้อเสนอของสหประชาชาติที่อ้างอิงถึงจุดสำคัญ
ของลัทธิการค้าการร้ายและวิธีการศึกษาในแนวทางเดียวกันจะไม่สามารถช่วยอะไรได้ ในทางข้อ
เท็จจริงนั้นปรากฏว่ามีการพยายามชักจูงให้ตีความหมายของลัทธิการค้าการร้ายให้เปลี่ยนแปลงไป
ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว การตีความจะต้องขึ้นอยู่กับปรัชญา การเมืองการปกครองและจิตวิทยาใน
แต่ละเหตุการณ์ ลัทธิการค้าการร้ายนั้นเป็นคำที่มีความหมายอย่างกว้างขวาง ไม่ใช่จะมุ่งแต่ชี้ไป
ในทางการปกครองที่แบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว การล่าอาณานิคมและการกดขี่ข่มเหงต่อกลุ่มที่ขัดขวาง
นโยบายการปกครอง หรือการปกครองในลักษณะเผด็จการ แต่สิ่งที่จะต้องให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง
คือการคุ้มครองประชาชนผู้บริสุทธิ์ โดยจะต้องไม่ให้ได้รับผลจากการกระทำนั้น และรักษาไว้ซึ่ง
หลักการพื้นฐานแห่งการมีอิสรภาพและเสรีภาพ สิ่งที่จะต้องให้ความสนใจอีกคือ มาตรการปฏิบัติใน
แต่ละพื้นที่จะต้องกระทำด้วยความที่ลุล่วงต่อกัน นอกจากนี้ยังจำเริญที่จะต้องแยกแยะระหว่างการ
กระทำของการการค้าการร้ายระหว่างประเทศซึ่งตกอยู่ในบังคับของกฎหมายจารีตประเพณี และกล่าว
ว่าการการค้าการร้ายที่อยู่ในรูปลักษณะของขบวนการปลดแอกประเทศชาติ ขบวนการเพื่อปลดแอกนั้น
ได้รับการยอมรับว่าเป็นสิ่งที่ชอบธรรมถึงแม้ว่าการต่อสู้ที่ชอบธรรมนั้นจะไม่ได้ถือว่าเป็นการค้าการ
ร้ายระหว่างประเทศแต่ก็อาจกล่าวได้ว่าขบวนการปลดแอกนั้นจะเป็นเหตุที่ทำให้การค้าการร้าย
ระหว่างประเทศอื่นได้ ถึงอย่างไรก็ตาม จะต้องแยกแยะเพื่อการหลีกเลี่ยงความลับลนระหว่ง
การต่อสู้ด้วยกำลังอาวุธ การกระทำที่เป็นการกดขี่ข่มเหงและการกระทำที่ชั่วร้าย ซึ่งผู้กระทำ
ความผิดจะต้องได้รับโทษอย่างเด็ดขาดและจะเป็นมาตรการทางปฏิบัติที่ควรจะให้เพื่อการต่อต้าน
การค้าการร้ายโดยตรง

นอกจากนี้ผู้แทนของประเทศอูรุกวัย เสนอมาตรการเพื่อการปราบปรามและ
การต่อต้านการค้าการร้ายระหว่างประเทศ คือ

1. ร่วมมือกันให้เกิดผลบังคับในระดับพหุภาคี ร่วมมือกันปฏิบัติภายในกฎบัตร
ขององค์การสหประชาชาติและยกย่องอนุสัญญาระหว่างประเทศ เป็นต้น
2. ร่วมมือกันให้เกิดผลบังคับในระดับภูมิภาค ยกย่องอนุสัญญาในระดับภูมิภาค
และทำความตกลงร่วมกัน ในระดับภูมิภาคเพื่อป้องกันและต่อต้านลัทธิการค้าการร้าย เป็นต้น
3. ร่วมมือกันให้เกิดผูกพันในระดับทวิภาคี แลกเปลี่ยนข่าวสารร่วมมือกัน
เป็นพิเศษตามความเหมาะสม ในสนธิสัญญาทวิภาคีร่วมกันจัดทำสนธิสัญญาขึ้นเป็นพิเศษ และประสาน

ร่วมมือกันปฏิบัติอย่างจริงจัง เป็นต้น

4. ให้สัตยาบันและส่งเสริมสนับสนุนความบงกชปฏิบัติของอนุสัญญาซึ่งเกี่ยวข้องกับ การต่อสู้เพื่อกำจัดลัทธิการก่อการร้าย

5. ทามาตรการที่เหมาะสมในระดับชาติ โดยจัดทำบทบัญญัติของกฎหมาย ภายในประเทศให้สอดคล้องกับอนุสัญญาระหว่างประเทศ ส่งเสริมและสนับสนุนพันธกรณีที่มีต่อ ลังคมระหว่างประเทศ บังคับและปราบปราม องค์การซึ่งอยู่ในประเทศของตนที่มุ่งประสงค์ไป ปฏิบัติการในประเทศอื่น

5.3.4 ข้อเสนอแนะในการแก้ไขกฎหมายการก่อการร้ายระหว่างประเทศของคณะกรรมการ สัมชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติแต่งตั้งขึ้นมา โดยเฉพาะ

หลังจากที่คณะกรรมการที่แต่งตั้งขึ้นมา โดยเฉพาะ ได้รับฟังข้อเสนอของรัฐบาลสมาชิก ต่าง ๆ แล้วจึงได้ทำทลเสนอต่อสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติซึ่งเป็นรายงาน เสนอแนะในส่วน ที่เกี่ยวข้องกับมาตรการร่วมมือกันปฏิบัติ เพื่อเร่งรัดกำจัดกฎหมายการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ดังต่อไปนี้²⁴

1. สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติควรที่จะประณามการกระทำทุก ๆ ลักษณะของลัทธิการก่อการร้ายระหว่างประเทศซึ่งเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ หรือแก่ ันตรายต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐาน
2. สมัชชาใหญ่ควรจะพิจารณาและศึกษาปัจจัย หรือตัวแปรอันเป็นสาเหตุ ของลัทธิการก่อการร้ายระหว่างประเทศตามรายงานที่คณะกรรมการ เสนอต่อสมัชชา
3. สมัชชาใหญ่ควรที่จะเร่งรัดทุก ๆ รัฐให้เข้าผูกพันธ์ต่อพันธกรณีที่จะต้อง ร่วมมือกันปฏิบัติ เพื่อให้เกิดผลบังคับ ไม่แต่เฉพาะกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติเท่านั้น แต่รวม ถึงบทบัญญัติขององค์การ ในเครือองค์การสหประชาชาติด้วย และเสริมสร้างความก้าวหน้าในการ แยกแยะให้เห็นถึงสาเหตุอันเป็นตัวแปรที่ทำให้เกิดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ
4. สมัชชาใหญ่ควรเรียกร้องให้ทุก ๆ รัฐปฏิบัติตามพันธกรณีตามหลักเกณฑ์ ของกฎหมายระหว่างประเทศ และละเว้นจากการขัดแย้งขงส่งเสริม ชัดขวางหรือมีส่วนร่วมใน

²⁴Ibid., p. 32-34.

การประท้วงของประชาชน หรือกระทำการก่อการร้ายในรัฐอื่น ๆ หรือหนึ่งเลยต่อกลุ่มที่เคลื่อนไหวภายในดินแดนและมุ่งโดยตรงต่อการกระทำในลักษณะเป็นการก่อการร้าย

5. สมิชชาใหญ่ควรจะร้องขอให้รัฐที่ยังไม่ได้เป็นภาคีในอนุสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับแง่มุมต่าง ๆ ของปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับความผิดและการกระทำความผิดอื่น ๆ บนอากาศยาน ซึ่งลงนามที่กรุงโตเกียว เมื่อวันที่ 14 กันยายน ค.ศ.1963 อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการยึดอากาศยานที่มีข้อบัญญัติกฎหมาย ลงนามที่กรุงเล็ก เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ.1970 อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการกระทำความผิดต่อความปลอดภัยการบินพลเรือน ลงนามที่กรุงมอนทรีล เมื่อ 23 กันยายน ค.ศ.1971 และอนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามและการลงโทษต่ออาชญากรรมเพื่อมุ่งคุ้มครองบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศรวมทั้งผู้แทนทางการทูต โดยให้นำมาใช้และทำกันที่กรุงนิวยอร์ก เมื่อ 14 ธันวาคม ค.ศ.1973

6. สมิชชาใหญ่ควรให้ทุก ๆ รัฐมาตรฐานการที่เหมาะสมในระดับชาติด้วยการเร่งรัดและกำจัดปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ เช่น มีกฤษฎีกาของกฎหมายภายในประเทศ ให้สอดคล้องกับอนุสัญญาระหว่างประเทศ ส่งเสริมและสนับสนุนปฏิบัติตามพันธกรณีในระหว่างประเทศ และมีมาตรการเพื่อกำหนดการปราบปราม กลุ่มผู้ก่อการร้ายซึ่งอยู่ในอาณาเขตของรัฐและมุ่งไปปฏิบัติการในรัฐอื่น ๆ

7. สมิชชาใหญ่ควรที่จะแนะนำให้มีการจัดตั้งหน่วยงานพิเศษและองค์การส่วนภูมิภาค สำหรับพิจารณาดำเนินการกำหนดมาตรการการปราบปรามและต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศซึ่งอยู่ภายในกฎเกณฑ์และวิวัฒนาการในระดับภูมิภาคด้วย

8. สมิชชาใหญ่ควรที่จะเร่งรัดให้ทุก ๆ รัฐร่วมมือกันผูกพันอย่างใกล้ชิดกับหน่วยงานอื่นมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแลกเปลี่ยนข่าวสาร ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการปราบปรามและต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยมีสนธิสัญญาขึ้นเป็นพิเศษหรือมีสนธิสัญญาเป็นพิเศษในระดับทวิภาคีก็ตาม โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือการฟ้องร้องผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศ

9. สมิชชาใหญ่ควรที่จะร้องขอให้เลขาธิการองค์การสหประชาชาติเตรียมการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่เสนอโดยสมาชิกองค์การสหประชาชาติ ในส่วนที่เกี่ยวข้อง โดยตรงกับบทบัญญัติของกฎหมายสำหรับการต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

10. สมัชชาใหญ่ควรพิจารณาถึงความต้องการเพิ่มเติมในอนุสัญญาระหว่างประเทศ หรือพื้นฐานของอนุสัญญาที่อยู่นอกเหนือจากที่มีอยู่ เช่น หลักเกณฑ์ของการลงผู้ร้ายข้ามแดน หรือกระบวนการฟ้องร้องเพื่อต่อต้านการกระทำของผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศซึ่งยังไม่ครอบคลุมถึงลักษณะการกระทำอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศและควรจะมีการรวบรวมบทบัญญัติที่มีความสัมพันธ์กันหรือคล้ายคลึงกัน โดยอนุโลม ในอนุสัญญาต่าง ๆ เช่น การยกเว้นอนุสัญญาการจับตัวบุคคลไปเป็นประกันก็ยิ่งอ้างอิงถึงพิธีสารฉบับที่ 1 ซึ่งเพิ่มเติมจากอนุสัญญากรุงเจนีวา ลงวันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 1949 โดยเกี่ยวข้องกับ การต่อสู้ของประชาชนซึ่งต้องตกอยู่ใต้ อาณานิคม การอพยพของประชาชนออกไปจากดินแดนและการปกครอง โดยแบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว

11. เพื่อที่จะเสริมสร้างการกำจัดสาเหตุของปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ สมัชชาใหญ่และคณะมนตรีความมั่นคงควรที่จะให้ความสนใจเป็นพิเศษในทุก ๆ สถานการณ์ ซึ่งรวมทั้งสถานการณ์ในลัทธิล่าอาณานิคม การเหยียดผิวและรวมทั้งสถานการณ์การอพยพย้ายถิ่นที่อยู่ของคนต่างชาติด้วย ซึ่งอาจจะ เป็นสาเหตุที่ทำให้ไปสู่การก่อการร้ายระหว่างประเทศ และอาจจะ เป็นอันตรายต่อสันติภาพและความมั่นคง ในระหว่างประเทศ ดังนั้นหนทางที่จะเป็นไปได้และมีความสำคัญอย่างมากก็คือการปฏิวัติตามบทบัญญัติของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ โดยเฉพาะหมวดที่ 7 ซึ่งว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับการคุกคามต่อสันติภาพ การละเมิดสันติภาพ และการกระทำการ รุกราน²⁵

5.3.5 การวิเคราะห์แนวโน้มใหม่ของกฎหมายระหว่างประเทศในทศวรรษของ
ผู้เขียนจากการประชุมในปี ค.ศ. 1979

ความเปลี่ยนแปลงที่ เริ่มต้น ในการประชุมของคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นมา โดยเฉพาะ ในปี ค.ศ. 1979

จากการถกเถียง ในที่ประชุมของคณะกรรมการนั้นสมาชิกในกลุ่มประเทศอาหรับ ส่วนใหญ่และผู้สนับสนุน ได้เสนอแนวความคิด ในปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศเพิ่มเติมจาก

²⁵ รายละเอียดของบทบัญญัติองค์การสหประชาชาติ หมวดที่ 7 ว่าด้วยการดำเนินการ เกี่ยวกับการคุกคามต่อสันติภาพ การละเมิดสันติภาพ และการกระทำการรุกราน ศึกษาได้จาก ภาคผนวก ๗ ในหน้า 714-718.

การประชุมในปี ค.ศ. 1977 ซึ่งมีจุดที่สำคัญเพิ่มเติมขึ้นมา คือรับรองและยืนยัน ในหลักและสิทธิพื้นฐานแห่งการมีศักดิ์ศรีและความเป็นอิสระของประชาชนทุกคนที่ต้องตกอยู่ใต้ความนิคมและการปกครองที่แบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิวและรูปแบบอื่น ๆ ที่มีลักษณะการปกครองเป็นการครอบงำ โดยถือว่าการต่อสู้ของประชาชนนั้นเป็นการต่อสู้เพื่อความชอบธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการต่อสู้เพื่อปลดแอกประเทศชาติ ฝ่ายที่เสนอความคิดนี้ได้เน้นถึงการต่อสู้นั้นต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ กล่าวคือ

1. ต้องมีความถูกต้องตามวัตถุประสงค์และหลักเกณฑ์ของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ เช่น การดำเนินการเกี่ยวกับการคุกคามต่อสันติภาพ การละเมิดสันติภาพ และการกระทำการรุกราน รวมทั้งการปฏิบัติตามข้อมติต่าง ๆ ด้วยเช่น ข้อมติที่ 1966 (XVIII) หรือ ข้อมติที่ 2181 (XXI) ซึ่งว่าด้วยการพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความล้มเหลวและการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐเพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของกฎบัตร องค์การสหประชาชาติ รวมทั้ง ให้ปฏิบัติตามข้อมติของหน่วยงานที่อยู่ในเครือข่ายงานขององค์การสหประชาชาติ

2. จะต้องปฏิบัติตามอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1949 ซึ่งว่าด้วยหลักเกณฑ์เพื่อการคุ้มครองประชาชนในภาวะสงคราม ลงวันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 1949

3. พิธีสารฉบับเพิ่มเติม ค.ศ. 1977 (เพิ่มเติมจากอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1949) ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อการคุ้มครองประชาชนซึ่งไม่มีส่วนร่วมในความขัดแย้งทางด้านการรบด้วยกำลังอาวุธ

การที่กลุ่มประเทศอาหรับและประเทศที่สนับสนุนเลนอหลักเกณฑ์เช่นนี้ก็เพื่อให้การกระทำในลักษณะดังกล่าวข้างต้นมีพื้นฐานตามกฎหมายระหว่างประเทศรองรับและจะต้องถือว่าการกระทำในลักษณะเช่นนี้ไม่มีการละเมิดต่อกฎหมายระหว่างประเทศ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ก็จะทำให้ขบวนการปลดแอกประเทศชาติไม่เป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศจึงเท่ากับว่าไม่เป็นความผิดฐานเจตนาอาชญากรรมระหว่างประเทศเพราะเป็นการกระทำที่มีกฎหมายระหว่างประเทศรองรับ แนวความคิดของกลุ่มประเทศอาหรับที่เสนอมา เช่นนี้เป็นการเพิ่มเติมความคิดที่เคยเสนอไว้ในปี ค.ศ. 1977 โดยการเสนอเพิ่มเติมให้การกระทำของขบวนการปลดแอกประเทศชาตินั้น ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งในปี ค.ศ. 1977 ไม่ได้เสนอแนวความคิดเช่นนี้เข้ามาด้วย การเสนอแนวความคิดเช่นนี้ก็เพื่อให้มีความถูกต้องตามกฎหมาย

ระหว่างประเทศ อันจะมีผลทำให้อีกฝ่ายหนึ่ง โดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศในกลุ่มยุโรปตะวันตกหาเหตุผลมาคัดค้านได้ยากขึ้น แต่ถึงอย่างไรก็ตามก็ยังถูกคัดค้านโดยกลุ่มประเทศยุโรปตะวันตกและสหรัฐอเมริกาเห็นว่า การต่อสู้ด้วยความชอบธรรมตามหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศนั้นจะ ไม่ได้ว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศก็ตาม แต่ก็อาจจะกล่าวได้ว่า ขบวนการปลดแอกประเทศชาตินั้นจะเป็นประตูที่นำไปสู่การก่อการร้ายระหว่างประเทศขึ้นได้ หากจะชี้ชัดลงไปแล้วแนวความคิดของกลุ่มประเทศที่คัดค้านต่างก็เห็นว่าแนวความคิดของกลุ่มประเทศอาหรับและประเทศที่สนับสนุนนั้น พยายามชักจูงให้มีการตีความหมายของการก่อการร้ายระหว่างประเทศให้เปลี่ยนแปลงไป โดยใช้รูปแบบของขบวนการปลดแอกประเทศชาติขึ้นมาบังคับบัญชาการกระทำ ซึ่งตามข้อเท็จจริงแล้ว เป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ เพราะหากอ้างการกระทำในรูปแบบของขบวนการปลดแอกประเทศชาติแล้วก็จะมีพื้นฐาน ตามกฎหมายระหว่างประเทศรองรับและก็จะไม่ถูกชาวโลกประณาม นอกจากนี้ฝ่ายที่คัดค้านก็ยังเห็นว่าเป็นการยากซึ่งที่จะแยกแยะการกระทำในรูปแบบของขบวนการปลดแอกของชาติให้เห็นชัดได้ในทุก ๆ การกระทำ ฝ่ายที่คัดค้านจึงไม่เห็นด้วยกับแนวความคิดของกลุ่มประเทศอาหรับ

ท่าทีของคณะกรรมการที่ตั้งตั้งขึ้นมา โดยเฉพาะเพื่อศึกษาและแก้ไขปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศก็ไม่ได้เสนอความคิดเห็นต่อสมัชชาใหญ่ในเรื่องการกระทำของขบวนการปลดแอกประเทศชาติไว้อย่างใดจริง เท่ากับว่าปัญหาเรื่องการกระทำของขบวนการปลดแอกประเทศชาตินั้นจะถือว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศหรือไม่ก็เป็นปัญหาที่ต้องถกเถียงกันต่อไปในการประชุมสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติ เพราะหากถือว่าการกระทำในรูปแบบขบวนการปลดแอกประเทศชาติไม่เป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ก็เท่ากับว่ามีพื้นฐานตามกฎหมายระหว่างประเทศรองรับในทันที

5.4 แนวโน้มใหม่ของกฎหมายระหว่างประเทศ ในการประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ ในการก่อการร้ายระหว่างประเทศในปี ค.ศ. 1987

ภายหลังจากปี ค.ศ. 1979 เป็นต้นมาแล้ว ที่ประชุมของคณะกรรมการร่างกฎหมายขององค์การสหประชาชาติ (SIXTH COMMITTEE) ก็ได้จัดประชุมเพื่อหาข้อยุติในปัญหาการก่อการร้าย

ระหว่างประเทศในปี ค.ศ. 1987²⁶ เพราะประเด็นของปัญหาเกี่ยวข้องกับภารกิจที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือไม่ จากการศึกษาคณะกรรมการร่างกฎหมายขององค์การสหประชาชาติได้จัดประชุมและเปิดโอกาสให้ผู้แทนของแต่ละประเทศได้เสนอแนวความคิดของตนเพื่อการแก้ไขปัญหานี้ จึงทำให้ทราบถึงขอบเขตแนวความคิดของแต่ละประเทศซึ่งสามารถแบ่งแยกออกได้เป็น 2 แนวทาง²⁷

1. กลุ่มประเทศอาหรับเป็นฝ่ายเสนอให้มีการแยกแยะความแตกต่างระหว่างขบวนการปลดแอกประเทศชาติกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศโดยมีกลุ่มประเทศสังคมนิยมสายรัสเซีย กลุ่มประเทศอิสลามและกลุ่มประเทศไม่มีฝักใฝ่ฝ่ายใดเป็นฝ่ายสนับสนุน ซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1987
2. กลุ่มประเทศยุโรปตะวันตกเป็นฝ่ายที่คัดค้าน ข้อเสนอของกลุ่มประเทศอาหรับและฝ่ายสนับสนุน

²⁶United Nations General Assembly. Agenda item 126 : Measure to Prevent international terrorism which endangers or takes innocent human lives or jeopardizes fundamental freedoms and study of the underlying cause of those forms of terrorism and acts of violence which lie in misery frustration, grievance and despair and which cause some people to sacrifice human lives, including their own, and attempt to effect radical changes. A/C.6/42/SR. 28-34.

²⁷Ibid.

5.4.1 กลุ่มประเทศอาหรับเกินฝ่ายเสนอให้มีการแยกแยะความแตกต่างระหว่าง
ขบวนการปลดแอกประเทศชาติกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยมีกลุ่ม
ประเทศลัทธิคอมมิวนิสต์รัสเซีย, กลุ่มประเทศอิสลาม²⁸ และกลุ่มประเทศไม่
ฝักใฝ่ฝ่ายใดเป็นฝ่ายสนับสนุน ซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1987²⁹

ฝ่ายแรก ซึ่งเป็นฝ่ายที่ประกอบไปด้วยกลุ่มประเทศอาหรับลัทธิคอมมิวนิสต์รัสเซีย
กลุ่มประเทศอิสลาม และกลุ่มประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด โดยเฉพาะกลุ่มประเทศ

²⁸Encyclopedia of the United Nations. p.47.

กลุ่มประเทศที่นับถือศาสนาอิสลาม (Islamic States) ประกอบด้วยประเทศดังต่อไปนี้

1. แอลจีเรีย	2. บาเรน	3. บังกลาเทศ
4. บรูไน พารุ	5. คาเมรูน	6. ซาอุด
7. โคโมโรส	8. กาบอง	9. แคมเบีย
10. กินี	11. กินี บิสซาว	12. อินโดนีเซีย
13. อิรัก	14. อิหร่าน	15. จอร์แดน
16. คูเวต	17. ลิเบีย	18. ลิเบีย
19. มาลี	20. มัลดีเวส	21. มาเลเซีย
22. มอริตانيا	23. โมร็อกโก	24. ไนเจอร์
25. โอมาน	26. ปากีสถาน	27. องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์
28. กาตาร์	29. ซาอุดีอาระเบีย	30. เซเนกัล
31. โซมาเลีย	32. ซูดาน	33. ซีเรีย
34. ตูนิเซีย	35. อุยกานดา	36. สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์
37. เยเมนเหนือ	38. เยเมนใต้	39. อัฟกานิสถาน
40. อียิปต์		

²⁹United Nations General Assembly. Agenda Item 126. A/C.61421

อาหรับ เป็นแกนนำที่สำคัญ กลุ่มประเทศเหล่านี้เมื่อรวมกันแล้วจะมีสมาชิก 100 กว่าประเทศขึ้นไป โดยฝ่ายแรกนี้ ได้เสนอแนวความคิดซึ่งสามารถสรุปออกมาได้ดังนี้

1. เรียกร้องให้มีการกำหนดนิยามของคำว่า การก่อการร้าย ให้แตกต่างกันไป

จากการกระทำของขบวนการปลดแอกประเทศชาติ เพราะว่าการกระทำของขบวนการปลดแอกประเทศชาตินั้น เป็นการต่อสู้เพื่อความชอบธรรม ซึ่งเห็นไปตามหลักของกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยหลักและสิทธิพื้นฐานแห่งการมีอัตตวิญจัญ ซึ่งมีปัญหาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนให้การรับรองไว้ การต่อสู้เพื่อความชอบธรรมนั้น เป็นการต่อสู้เพื่อปลดปล่อยชาติให้หลุดพ้นไปจากลัทธิการล่าอาณานิคมทั้งแบบเก่าและแบบใหม่ ลัทธิเผด็จการการปกครองที่แบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว การปกครองที่ใช้การครอบงำ การข่มขู่ การทำลายล้าง การแสวงหาประโยชน์ การขยายเขตแดน และการกระทำเพื่อเป็นผู้นำประเทศอื่น ๆ โดยการต่อสู้ของขบวนการปลดแอกประเทศชาตินั้นจะต้องเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติโดยเจเนาะหมวติที่ 7 ซึ่งว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับการคุกคามต่อสันติภาพ การละเมิดสันติภาพและการกระทำการรุกราน นอกจากนี้ล้มัชชาควรรเรียกร้องให้รัฐสมาชิกสนับสนุนและให้การรับรองต่อข้อมติที่ 40/61 ลง 9 ธันวาคม ค.ศ. 1985

³⁰Encyclopedia of the United Nations. p. 425.

กลุ่มรัฐอาหรับ (Arab Federations) ประกอบด้วยประเทศดังต่อไปนี้

1. แอลจีเรีย	2. ซาอุดีอาระเบีย	3. บาร์เรน
4. อียิปต์	5. อิรัก	6. เยเมน
7. เยเมนใต้	8. จอร์แดน	9. กาตาร์
10. คูเวต	11. ลิเบีย	12. เลบานอน
13. โมร็อกโก	14. โอมาน	15. ซูดาน
16. ซีเรีย	17. ตูนิเซีย	18. ลหอาหรับอิมิเรตส์

โดยไม่มี การ โทษและแบบ เลี้ยง³¹ ซึ่ง เกี่ยวกับการ การปราศจากการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่ง เกี่ยวกับการ ต่อสู้ของ ชุมชนผู้บริสุทธิ์ หรือ เกี่ยวกับการ ต่อสู้เพื่อ เสรีภาพขั้นพื้นฐานและศึกษาของ เหล่าคน เป็นเวลา เหตุของ ลักษณะการก่อการร้ายในรูปต่าง ๆ และการกระทำที่รุนแรงซึ่งทำให้เกิด ความทุกข์ทรมาน การทำลายล้าง ข้อขัดข้องใจและความสับสนและสาเหตุที่ทำให้บุคคลบางคนจำเป็นต้อง เลิกละชีวิต รวมทั้งสิ่งที่ เป็นของ พวกเขา เพื่อการพยายาม ให้เกิดผลแห่งการเปลี่ยนแปลงที่รุนแรง โดยข้อ คดีที่ 40/61 ซึ่ง เกี่ยวกับการ ต่อสู้ของ ขบวนการปลดแอกประเทศชาติ โดยถือว่าเป็นการต่อสู้ที่ ชลบทธรรมตามกฎหมายระหว่างประเทศ แต่ต้อง ปฏิบัติ ให้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์และหลักเกณฑ์ ของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติและกฎหมาย ว่าด้วยหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ ใน สิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ฉันมิตรและการร่วมมือกันมิตรระหว่างรัฐ ซึ่งถูกต้องตามกฎบัตรของ องค์การสหประชาชาติ แต่มีผู้แทนของประเทศจาไมกา³² และอีกหลายประเทศ เสนอว่านอกจาก จะต้องปฏิบัติตามหลัก เกณฑ์ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นแล้ว ยังควรที่จะต้องปฏิบัติตามและคำนึงถึงคำขอร้องของการ รุกรานและภัยพิบัติ ซึ่ง เวลาที่กล่าวถึงว่าคือ การรักษาไว้ซึ่งสันติภาพเนื่องจาก เหตุความขัดแย้งระหว่างประเทศ โดยกฎหมาย จะสามารถรักษาความมั่นคง ให้กับสิทธิของประชาชน ในการที่จะ ใช้หลักและสิทธิ มูลฐานแห่งการมีอัตตวิญจัญญ์ และเพื่อการมีเอกราช ซึ่งจะสามารถแยกออกไปจากการก่อการร้าย หรือการใช้สิทธิต่อสู้ของประชาชน ไปในทางที่ผิดกฎหมาย สิทธิของประชาชนที่จะ ใช้สิทธิมูลฐาน แห่งการมีอัตตวิญจัญญ์และการมีอิสรภาพนั้น เป็นสิทธิที่อยู่ภายใต้กฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศและบางทีอาจจะกล่าว ได้ว่าเป็นวิถีทางปฏิบัติที่ ได้รับการยอมรับตามกฎหมายระหว่างประเทศ แม้ว่าประชาคมระหว่างประเทศจะพยายามปกป้องและ ให้การคุ้มครองต่อชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ก็ตาม แต่ก็ได้ ไม่ ได้เป็นผลที่จะ ไปกำจัด หรือปฏิเสธสิทธิ เสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนที่ต้องการ เรียกร้อง สิทธิมูลฐานแห่งการมีอัตตวิญจัญญ์ จึง เสมือนว่าสิทธิมูลฐานแห่งการมีอัตตวิญจัญญ์ก็ได้ ไม่ ได้ไปกำจัด หรือปฏิเสธสิทธิ เสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนผู้บริสุทธิ์ อาจจะบ่งชี้ข้อสงสัยว่า ในสภากาญการแห่ง การต่อสู้ นั้นอาจมีการสละสิทธิของประชาชนผู้บริสุทธิ์ ในระหว่างการต่อสู้ เพื่อสิทธิมูลฐานแห่งการมี

³¹ รายละเอียดของคดี 40/61 นี้ คิกมาได้จากบทที่ 4 และภาคผนวก ข. หน้า 815-819.

³² การประชุมคณะกรรมการที่ 6 ครั้งที่ 29 ซึ่งจัดขึ้นเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1987 หัวข้อตามวาระการประชุมที่ 126

อัครวินิจฉัยและเอกราช หากมีประสบการณ์ เช่นนี้ เกิดขึ้นก็ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ว่าด้วยความ
 ชัดแย้งด้านกำลังรบในระหว่างประเทศ ซึ่งอยู่ภายใต้อนุสัญญาเจนีวา เกี่ยวกับการคุ้มครองพลเรือน
 ในยามสงคราม ค.ศ. 1949 ซึ่งสามารถนำกฎหมายระหว่างประเทศนั้นมาใช้ได้ และก็จะมีส่วนที่
 ทำให้บุคคลที่กระทำเช่นนั้น มีความผิดฐานกระทำอาชญากรรม และหากขบวนการปลดของชาติ
 ใช้วิธีการต่อสู้ที่ผิดต่อกฎหมายระหว่างประเทศก็ต้องถือว่านั้น ไม่ใช่การต่อสู้ที่ชอบธรรม และอาจ
 กล่าวได้ว่าเป็นการกระทำที่ยิ่งกว่าการก่อการร้าย นอกจากนี้ การก่อการร้ายระหว่างประเทศ
 ไม่ควรถูกนำมาใช้เพื่อเป็นข้ออ้างในการแทรกแซงกิจการภายในของประเทศอื่น หรือรุกราน
 ประเทศอื่น

2. ควรร่งเสริมพัฒนาขีดจำกัดของคณะมนตรีความมั่นคงที่ 579 ลง 18
 ธันวาคม ค.ศ. 1985 ซึ่งประณามการกระทำที่ปราศจากข้อสงสัยในการลักพาตัวบุคคลไปเป็น
 ประกัน และเรียกร้องให้ปล่อยตัวบุคคลที่ถูกลักพาไปในทันที³³

3. มีการแสดงความไม่พอใจอย่างมากที่ประเทศในแถบตะวันออกกลางให้
 วิธีการปกครองแบบแบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิวพหุชาตินั้นให้ เห็นว่า ขบวนการปลดแอกประเทศชาติ
 ซึ่งเป็นสิทธิของประชาชนในการมีอัครวินิจฉัยนั้น ให้เป็นการกระทำที่เป็นการก่อการร้าย โดยเฉพาะ
 การยกตัวอย่างในการต่อสู้ของชาวปาเลสไตน์ ที่มีต่อขบวนการไซโอนิสต์ ชาวอัฟริกาใต้ในนามิเบีย
 และการรวมตัวอื่น ๆ ของประชาชนเพื่อปลดแอกและการกระทำของอิสราเอลที่ประกาศว่า ดินแดน
 ทางใต้ของเลบานอนเป็นเขตปลอดภัยซึ่งอยู่ในความดูแลของรัฐบาลอิสราเอล หากมีการกระทำใด ๆ
 ที่ขัดขวางต่ออิสราเอล การกระทำที่ขัดขวางอิสราเอลในพื้นที่ดังกล่าวนี้ ไม่เพียงแต่เป็นการก่อการ
 ร้ายเท่านั้น แต่ยังเป็นการละเมิดอำนาจอธิปไตยของอิสราเอล แต่สถานการณ์ในกรุงเยรูซาเลม
 จนวนกาซ่าและเวสต์แบงก์นั้น การกระทำของอิสราเอลเป็นการก่อการร้ายหรือการกระทำเพื่อ
 อธิปไตยของชาติ ก็เช่น

4. นอกจากกลุ่มประเทศ ในสมาคมเอเชียใต้จะเห็นด้วยกับแนวความคิด
 ข้างต้นแล้ว การยกวางอนุสัญญาของกลุ่มประเทศสมาคมเอเชียใต้ (THE SOUTH ASIAN OF
 ASSOCIATION FOR REGIONAL CO-OPERATION) เพื่อต่อต้านการก่อการร้ายนั้นยังมีบทบัญญัติ

³³ ขีดจำกัดของคณะมนตรีความมั่นคงที่ 579 ลง 18 ธันวาคม 1985 นี้ศึกษาได้จากบทที่ 4
 และในภาคผนวก ข หน้า 829.

ระบุให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่ประเทศที่ร้องขอถึงแม้ว่าผู้กระทำความผิดจะอ้างถึงวัตถุประสงค์หรือมูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องในทางการเมืองก็ตาม และประเทศอื่น ๆ ก็เห็นด้วยกับแนวความคิดนี้

5. ประมวลการใช้กำลังทหาร การบีบบังคับทางการเมืองและการบีบบังคับในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อเป็นปฏิปักษ์หรือแทรกแซงต่ออำนาจอธิปไตยของรัฐอื่น ๆ โดยลักษณะการกระทำเช่นนี้ต้องถือว่าเป็นการก่อการร้ายโดยรัฐ ซึ่งเป็นการกระทำที่เลวที่สุดและเป็นอันตรายมากกว่าการก่อการร้ายในรูปแบบอื่น ๆ

6. องค์การสหประชาชาติควรแต่งตั้งศาลพิเศษขึ้นมา โดยเฉพาะเพื่อพิจารณาสืบสวนและดำเนินการต่อการกระทำที่เป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ นอกจากบทบาทขององค์การสหประชาชาติควรเป็นไปในรูปการปรามปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศให้มากกว่าที่จะกระทำในรูปของการประณาม

7. ประมวลการกระทำที่ปราศจากข้อสงสัยว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศอย่างรุนแรง เพราะถือว่าให้ชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์เป็นเครื่องมือ

8. ลมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติควรที่จะลำดับเหตุการณ์การก่อการร้ายระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เพื่อที่จะได้เห็นลักษณะของการกระทำที่เป็นการก่อการร้าย

9. ลมัชชาใหญ่ควรให้มีการจัดทำรวบรวมกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศไว้ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นอนุสัญญาและข้อมติต่าง ๆ ที่ออกมาโดยองค์การสหประชาชาติ หรือองค์การในเครือข่ายงานขององค์การสหประชาชาติ หรือองค์การลุ่มภูมิภาค³⁴

แนวความคิดของฝ่ายแรกนี้มุ่งเน้นในประเด็นที่สำคัญที่สุดคือ การเรียกร้องที่ต้องการให้ถือว่าการกระทำของขบวนการปลดแอกประเทศชาตินั้น ไม่เป็นการก่อการร้ายล้นแนวความคิดอื่น ๆ นั้นก็ยังถือว่าเป็นล้นปรระกอบที่สำคัญรองลงมา

5.4.2 กลุ่มประเทศยุโรปตะวันตกเป็นฝ่ายที่คัดค้านข้อเสนอของกลุ่มประเทศอาหรับและฝ่ายสนับสนุน

³⁴ผู้เขียน ได้รวบรวมไว้แล้ว โดยศึกษาได้จากบทที่ 3.4 และภาคผนวก ข

จากแนวความคิดของฝ่ายแรกที่เสนอออกมาแก่มือกฝ่ายหนึ่งที่พยายามโต้แย้ง
คัดค้าน โดยฝ่ายที่คัดค้านจะอยู่ในกลุ่มประเทศยุโรปตะวันตกและประเทศอื่น ๆ ดังนี้คือ แคนาดา
ออสเตรเลีย ออสเตรเลีย เบลเยียม เคนมารีค ฟินแลนด์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ฝรั่งเศส
กรีซ ไชแลนด์ ไอร์แลนด์ อิตาลี ญี่ปุ่น ลักเซมเบิร์ก นอร์เวย์ เนเธอร์แลนด์ โปรตุเกตุ สเปน
สวีเดน เดอร์เกิ สหราชอาณาจักรอังกฤษ ไอร์แลนด์เหนือ สหรัฐอเมริกา อิสราเอล รวม 24
ประเทศ³⁵ และล้วนใหญ่ในกลุ่มประเทศเครือจักรภพอังกฤษ³⁶ ฝ่ายนี้ที่ต้องการโต้แย้งคัดค้าน
ก็คือ

³⁵บันทึกรายงานการประชุมครั้งที่ 28 ของคณะกรรมการที่ 6 เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม
ค.ศ.1987 ที่กรุงนิวยอร์ก หัวข้อถามวาระการประชุมที่ 126

³⁶Encyclopedia. op.cit.. p.162.

กลุ่มประเทศเครือจักรภพอังกฤษ (Common wealth of nations) ประกอบไปด้วยประเทศ
ดังต่อไปนี้

1. สหราชอาณาจักร	2. แคนาดา	3. ออสเตรเลีย
4. นิวซีแลนด์	5. อินเดีย	6. ศรีลังกา
7. กานา	8. มาเลเซีย	9. ไซปรัส
10. ไนจีเรีย	11. ซาอุดีอาระเบีย	12. แทนซาเนีย
13. ซามัวตะวันตก	14. จาไมกา	15. ไตรนิแดดและโตบาโก
16. อุกาบดา	17. เคนยา	18. มาลาวี
19. มอลต้า	20. แซมเบีย	21. แกมเบีย
22. ลิงคไอร์แลนด์	23. คิวบา	24. บอทสวานา
25. เลโซโท	26. บาร์มาโต	27. นาอูรู
28. มัลดีฟส์	29. สวาซิแลนด์	30. ตองกา
31. มังคลาเทศ	32. บาฮามาส	33. กรีนาแดด
34. ปาปัวนิวกินี	35. เซเชลส์	36. หมู่เกาะโซโลมอน
37. โดมินีกา	38. ซิมบับเว	39. วานูวาตู
40. บรูไน		

1. วิกฤตการณ์ที่ไม่มีหนทางที่จะเป็นไปได้ในการที่จะกำหนดค่านิยมของการก่อการร้ายให้ประสบผลสำเร็จ โดยได้รับคะแนนเป็นเอกฉันท์ โดยเกรงว่าการประชุมเพื่อวัตถุประสงค์ในการกำหนดค่านิยมของคำว่าการก่อการร้ายให้มีความแตกต่างไปจาก การต่อสู้ของประชาชนเพื่อความมีเอกราชของชาตินั้น จะเป็นการขยายขอบเขตของความหมายที่มีความผิดพลาดไปจากความเห็นจริง เพราะโดยเนื้อแท้จริงแล้วปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่าง 2 สถานการณ์นั้นมีได้จำเป็นที่จะต้องมีความเกี่ยวเนื่องกันจนสามารถกำหนดค่านิยมให้ถูกต้อง ได้โดยตลอด กล่าวคือยอมขั้นแล้วแต่สถานการณ์เป็นกรณีไป จึงไม่สามารถยอมรับการอ้างความสากลธรรมเหล่านั้นได้ และเชื่อว่ารัฐอื่น ๆ และขบวนการปลดแอกประเทศชาติก็ควรช่วยตนเองว่าเห็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ ฝ่ายที่เห็นด้วยกับแนวความคิดเช่นนี้ก็ยอมเท่ากับพยายามบ่อนทำลายการมีเสียง เอกฉันท์ของที่ประชุม โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะนำวิธีการอันรุนแรงมาใช้แต่พยายามผลักดัน ให้มีผลเป็นความสากลธรรมเพื่อ ให้มีพื้นฐาน ตามกฎหมายระหว่างประเทศรองรับ กล่าวคือ เป็นข้ออ้างหรือข้อแก้ตัวที่จะนำวิธีการก่อการร้ายระหว่างประเทศมาใช้ ในประชาคมระหว่างประเทศ

2. เห็นด้วยและสนับสนุนกับข้อมติของสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติที่ 40/61 ลง 9 ธันวาคม ค.ศ. 1985 ซึ่งเป็นข้อมติที่ไม่มีการลงคะแนนเสียงเป็นข้อมติแรกของโลก แต่มีข้อยกเว้นที่ไม่เห็นด้วยคือ การที่ยืนยันว่าการต่อสู้ของขบวนการปลดแอกประเทศชาติ เป็นการต่อสู้ที่ชอบธรรมตามกฎหมายระหว่างประเทศ และฝ่ายหนึ่งมีความเห็นว่า ข้อเสนอบนของประเทศซีเรียกำลังบ่อนทำลายข้อมติที่ 40/61 นี้

ส่วนในประเด็นข้ออื่น ๆ ที่ฝ่ายแรกเสนอไว้ นั้น ฝ่ายที่สองนี้ไม่ได้กล่าวโต้แย้งไว้ว่าอย่างไรดังนั้นก็เห็นว่า ในประเด็นข้ออื่น ๆ ที่เหลือนั้นฝ่ายหลังนี้คงเห็นด้วย จึงสรุปได้ว่าแนวความคิดของฝ่ายหลังนี้ต้องการ ได้แต่เพียงคัดค้านเรื่องการกำหนดค่านิยมที่ฝ่ายแรกต้องการจะแยกความแตกต่างระหว่างการก่อการร้ายกับขบวนการปลดแอกประเทศชาติออกจากกันซึ่งฝ่ายหลังเห็นว่า เป็นข้อกล่าวอ้างขึ้นมาแก้ตัวมากกว่า โดยเป็นการขยายความหมายของขบวนการปลดแอกประเทศชาติออกไปอย่างมากมาย ฝ่ายหลังจึงเกรงกลัวว่าหากค่านิยมดังกล่าวมีพื้นฐานตามกฎหมายระหว่างประเทศรองรับแล้วอันตรายก็จะเกิดขึ้นมากกว่าที่เป็นอยู่ ดังนั้นหลังจากปี ค.ศ. 1979 เป็นต้นมา แนวความคิดของฝ่ายแรกก็ยังยืนหยัดอยู่ เช่น เดิมส่วนฝ่ายหลังก็ยังคัดค้านอยู่ เช่น เดิมเพียงแต่ แต่ละฝ่ายต่างก็ยกเหตุผลขึ้นมาสนับสนุนข้อคิดเห็นของตน เพื่อให้ประชาคมระหว่างประเทศมีการยอมรับมากยิ่งขึ้น เพื่อผลของการกระทำที่มีพื้นฐานกฎหมายระหว่างประเทศ รองรับ

5.5 รูปการวิเคราะห์แนวโน้มใหม่ของกฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับขบวนการ
ปลดแอกประเทศชาติกับปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

กล่าวโดยสรุปนับตั้งแต่สมัยชาติใหญ่องค์การสหประชาชาติ แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมา โดยเฉพาะเพื่อศึกษาและแก้ไขปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศในปี ค.ศ.1972 และคณะกรรมการที่ถูกแต่งตั้งขึ้นมา โดยเฉพาะ ได้จัดประชุมในปี ค.ศ.1973, 1977 และ 1979 จนกระทั่งมีรายงานเสนอต่อสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติ อีกทั้งการที่สมัชชาชาติให้มีการประชุมเพื่ออภิปรายปัญหาครั้งล่าสุดในเดือนตุลาคม ค.ศ.1987 ที่กรุงนิวยอร์ก ประเด็นของปัญหาที่สำคัญที่สุดและยังหาข้อยุติไม่ได้จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ก็คือ การกำหนดค่านิยมเพื่อแยกแยะให้เห็นความแตกต่างระหว่างการก่อการร้ายกับขบวนการปลดแอกประเทศชาติและต่างฝ่ายต่างก็ยกเหตุผลมาสนับสนุนแนวความคิดของตน กล่าวคือแนวความคิดดั้งเดิมที่เสนอให้ขบวนการปลดแอกประเทศชาติเป็นการต่อสู้ที่ชอบธรรมตามกฎหมายระหว่างประเทศมีจุดมุ่งหมายให้หมายถึง

1. การก่อการร้ายที่มีสาเหตุมาจากการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม โดยสืบเนื่องมาจากสาเหตุอันเป็นสภาวะเงื่อนไขของแต่ละประเทศนั้น ไม่ถือว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

2. ประเภทของการก่อการร้ายในทางการเมืองซึ่งเกิดจากการกระทำโดยกลุ่มประชาชนเพื่อต่อต้านการล่าอาณานิคม หรือถูกแบ่งดินแดนไปจากการครอบครอง โดยกำลังอำนาจจากชาวต่างชาติ ต้องถือว่าไม่เป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

แนวความคิดดั้งเดิม ทั้ง 2 ประการนี้ถูกคัดค้านอย่างรุนแรง โดยเฉพาะข้อเสนอดังกล่าวที่ 1 ว่า ไม่ใช้การต่อสู้ที่ชอบธรรมตามหลักมนุษยธรรม ในสิทธิแห่งการวิวัติวินิจฉัยและฝ่ายที่เสนอความคิดนี้ก็ได้อ้างว่าขบวนการปลดแอกประเทศชาติจะต้องกระทำตามกฎหมายที่อะไรมีบ้าง ต่อมาฝ่ายที่เคยเสนอแนวความคิดดั้งเดิมไว้ก็เริ่มเปลี่ยนแปลงความหมายของคำว่าขบวนการปลดแอกประเทศชาติ ให้เปลี่ยนไปจากเดิม โดยให้ความหมายถึง

1. การต่อสู้เพื่ออิสรภาพของประชาชนทุกคนที่ต้องตกอยู่ใต้อาณานิคม
2. การต่อสู้เพื่อปลดปล่อยให้หลุดพ้นจากการปกครองที่แบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว
3. การต่อสู้เพื่อให้หลุดพ้นจากการที่ต้องถูกปกครองให้อยู่ภายใต้การกดขี่ข่มเหงและการครอบงำในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การแทรกแซงกิจการภายในของรัฐอื่นการแพร่ขยายอิทธิพล

เพื่อเป็นผู้นำรัฐอ่อนและการสร้างความหวาดผวาทวาดกลัวให้กับประชาชน

4. การต่อลู่เพื่อให้หลุดพ้นจากการรุกรานเพื่อขยายเขตอิทธิพลของรัฐต่างชาติ โดยถือว่าการต่อลู่ที่ชอบธรรม ตามหลักและสิทธิในฐานะแห่งการวิวัตติวิสัย และการต่อลู่ของขบวนการปลดแอกประเทศชาติจะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ดังต่อไปนี้
 1. ถูกต้องตามวัตถุประสงค์และหลักเกณฑ์ของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติและข้อมติขององค์การที่อยู่ในเครือข่ายขององค์การสหประชาชาติ
 2. ถูกต้องตามอนุสัญญากรุงเจนีวา ค.ศ. 1949 ซึ่งว่าด้วยหลักเกณฑ์เพื่อคุ้มครองประชาชนในภาวะสงคราม ลง 12 สิงหาคม ค.ศ. 1949
 3. พิธีสารฉบับเพิ่มเติม ค.ศ. 1977 (เพิ่มเติมจากอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1949) ซึ่งว่าด้วยหลักเกณฑ์ เพื่อการคุ้มครองประชาชนซึ่งไม่มีส่วนร่วมในความขัดแย้งทางด้านการรบด้วยกำลังอาวุธ

จากแนวความคิดที่เสนอต่อที่ประชุมสมัชชาใหญ่เป็นครั้งที่ 2 นี้เริ่มเปลี่ยนแปลงไปจากครั้งแรกคือไม่เสนอว่าการก่อการร้ายที่มีสาเหตุมาจากการเมือง เศรษฐกิจและสังคมโดยสิ้นเชิง เนื่องจากสาเหตุอันเป็นสภาวะเงื่อนไขของแต่ละประเทศนั้นไม่ถือว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศนั้น ไม่นำเสนอขึ้นมาอีก เพราะอาจเห็นว่าหากเสนอไปก็คงไม่ได้รับเสียงสนับสนุนจากสมาชิกประเทศอื่น แต่ก็ได้เพิ่มเติมหลักเกณฑ์ในการต่อลู่ขึ้นมา โดยให้เว้นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้สมาชิกประเทศอื่นให้การสนับสนุนแนวความคิดของตนมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามแนวความคิดที่เสนอมานี้เป็นครั้งที่สองก็ยังถูกกลุ่มประเทศยุโรปตะวันตกคัดค้านอีกว่าเป็นแนวความคิดที่พยายามชักจูงให้ตีความในความหมายของลัทธิการก่อการร้ายให้เปลี่ยนแปลงไปเพื่อให้มีพื้นฐานตามกฎหมายระหว่างประเทศรองรับ และฝ่ายค้านก็ยังเห็นอีกว่าหากยอมรับให้การกระทำของขบวนการปลดแอกประเทศชาติ เป็นสิ่งที่ชอบธรรมตามกฎหมายระหว่างประเทศแล้ว ก็เท่ากับว่าเป็นการเปิดโอกาสหรือเป็นประตูที่จะทำให้มีการนำยุทธวิธีการก่อการร้ายไปใช้ในประชาคมระหว่างประเทศได้ง่ายยิ่งขึ้นหากจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือฝ่ายค้านเห็นว่า แนวความคิดของฝ่ายที่เสนอมานี้เป็นข้ออ้างข้อแก้ตัวทั้งสิ้น ทั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดผลในการที่จะมีพื้นฐานตามกฎหมายระหว่างประเทศรองรับ

เมื่อปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศและการกระทำในรูปแบบของขบวนการปลดแอกประเทศชาติยังเป็นที่ยกเถียงกันอยู่ในที่ประชุมสมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติและยังไม่

อาจหาข้อยุติลงได้ สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติจึงได้กำหนดระเบียบวาระการประชุมในหัวข้อ การกำหนดคำนิยาม เพื่อแยกแยะให้เห็นความแตกต่างระหว่างการก่อการร้ายกับกระบวนการปลดปล่อย ประเทศชาติ และแม้แต่ภายหลังปี ค.ศ. 1979 เป็นต้นมา วิทยุห่านกก็ยังมีการถกเถียงในที่ประชุมอยู่ ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งครั้งหลังสุดเมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. 1987 วิทยุห่านกก็ยังมีการถกเถียง ในที่ประชุมสมัชชาใหญ่มากยิ่งขึ้น โดยฝ่ายเลนินแนวคิดในการต่อสู้ในรูปแบบของขบวนการปลดปล่อย ของชาตินั้น ได้รับเสียงสนับสนุนในที่ประชุมมากกว่า 100 ประเทศซึ่งประกอบไปด้วยกลุ่มประเทศ อาหรับ กลุ่มประเทศลัทธิคอมมิวนิสต์หลายรัฐเซีย กลุ่มประเทศที่นับถือศาสนาอิสลาม และกลุ่มประเทศ ไม ฝักใฝ่ฝ่ายใด โดยกลุ่มประเทศเหล่านี้ ยังคงยืนยันแนวความคิดเดิมของตน เพียงแต่เพิ่มเติมหลัก เกณฑ์ในการต่อสู้ เพื่อให้ประชาคมเห็นความชอบธรรมมากยิ่งขึ้น กล่าวคือกฎเกณฑ์ตามกฎหมาย หมายระหว่างประเทศที่ขบวนการปลดปล่อยประเทศชาติ ต้องปฏิบัติตามคือ

1. ปฏิบัติตามบทบัญญัติขององค์การสหประชาชาติ โดยเฉพาะหมวดที่ 7 ซึ่งว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับการคุกคามต่อสันติภาพ การละเมิดสันติภาพและการรุกราน
2. ปฏิบัติตามข้อมติขององค์การสหประชาชาติที่ 40/61 ลง 9 ธันวาคม ค.ศ. 1985 ซึ่งเป็นข้อมติที่ออกมา โดยไม่มีการลงคะแนนเสียงในที่ประชุมสมัชชาและถือว่าเป็นข้อมติแรกของโลกที่ออกมา โดยไม่มีการลงคะแนนเสียงทั้งนี้อาจจะเห็นเพราะว่าหากให้มีการลงคะแนนเสียง แล้วอาจจะเกิดปัญหามากมายและผลที่ตามมาซึ่งจะทำให้วิทยุห่านกที่ยากที่จะยุติลง แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ข้อมตินี้ก็มีเสียงสนับสนุนในทางปฏิบัติมากกว่า 100 ประเทศ ประเทศเหล่านี้หลาย ๆ ประเทศจะ รวมอยู่ในกลุ่มประเทศที่ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดซึ่งมีอยู่ถึง 90 ประเทศ แต่หากจะแยกให้เห็นชัดก็จะได้ ว่ากลุ่มประเทศอาหรับ เช่น ซิเรีย ลิเบีย แอลจีเรีย จอร์แดน เลบานอน อิหร่าน ล้วนกลุ่ม ประเทศลัทธิคอมมิวนิสต์หลายรัฐเซียก็เช่น อัฟกานิสถาน ลาว เวียดนาม เยอร์มันตะวันออก โบเนลด์ รูมาเนีย คิวบา เคนโกสโลวาเกียและเกาหลีเหนือ เป็นต้นมา ซึ่งเมื่อรวมกันแล้วจึงมีมากกว่า 100 ประเทศ เหตุที่ข้อมตินี้ได้รับเสียงสนับสนุนมากเนื่องจากยืนยันถึงการต่อสู้ที่ชอบธรรมตามกฎหมายระหว่างประเทศ โดยเฉพาะในรูปแบบของขบวนการปลดปล่อยประเทศชาติ แต่การต่อสู้ นั้น ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์และหลักเกณฑ์ของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ และบัญญัติว่าด้วยหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความล้มล้างเงินที่มีตรและการ ร่วมมือปฏิบัติโดยถูกต้องตามกฎหมายบัตรขององค์การสหประชาชาติ

3. ปฏิญาณนิลา ซึ่งว่าด้วยการรักษาไว้ซึ่งสันติภาพเนื่องจากเหตุความขัดแย้ง

ระหว่างประเทศ³⁷

4. อนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 ซึ่งว่าด้วยหลักเกณฑ์เพื่อคุ้มครองประชาชนในภาวะสงคราม ลง 12 สิงหาคม ค.ศ.1949³⁸

5. พิธีสาร 2 ฉบับเพิ่มเติม ค.ศ.1977 (เพิ่มเติมจากอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1949) ซึ่งว่าด้วยหลักเกณฑ์เพื่อการคุ้มครองประชาชนซึ่งไม่มีส่วนร่วมในความขัดแย้งทางด้านการรบด้วยกำลังอาวุธ³⁹

6. ข้อมติของคณะมนตรีความมั่นคงที่ 579 ลง 18 ธันวาคม 1985 ซึ่งประณามการกระทำที่ปราศจากข้อสงสัย ในการลักพาตัวบุคคลไปเป็นประกันและเรียกร้องให้ปล่อยตัวบุคคลที่ถูกลักพาไปในทันที⁴⁰

และยังย้ำให้เห็นถึงรูปแบบการต่อสู้ของขบวนการปลดแอกประเทศชาติว่าเป็นหลัก และสิทธิมนุษยชนทั้งการมีอัตตวินัจฉัยและการมีอิสรภาพซึ่งเป็นสิทธิที่อยู่ภายใต้กฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศหรือบางทีอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นวิถีทางปฏิบัติที่ได้รับการยอมรับตามกฎหมายระหว่างประเทศแล้ว แต่ถึงอย่างไรก็ตามก็มีปัญหาว่าด้วยสิทธิมนุษยชน⁴¹ รongรับและคุ้มครอง หลักและสิทธินี้ โดยตรงอยู่แล้ว

แต่ถึงแม้แนวความคิดของฝ่ายเลแนจะพยายามยกเหตุผลตามกฎหมายขึ้นมาว่า ล้อมและสนับสนุนอย่างไรก็ตาม ฝ่ายค้านซึ่งประกอบไปด้วยกลุ่มประเทศยุโรปตะวันตกและประเทศอื่น ๆ ที่เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ประมาณ 24 ประเทศ ก็ยังคัดค้านแนวความคิดนี้ โดยให้เหตุผลว่า การที่ฝ่ายเลแนพยายามแยกความแตกต่างของขบวนการปลดแอกประเทศชาติให้ต่างไปจาก

³⁷ รายละเอียดของปฏิญานี้ศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 703.

³⁸ รายละเอียดของอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 นี้ศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 403.

³⁹ รายละเอียดของพิธีสารสองฉบับนี้ศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 549-636.

⁴⁰ รายละเอียดของข้อมตินี้ศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 829.

⁴¹ รายละเอียดของปฏิญานี้ว่าด้วยสิทธิมนุษยชนนี้ศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 719-733.

การก่อการร้ายนั้น เป็นการกระทำที่พยายามขยายขอบเขตของความหมายของคำว่าขบวนการปลดแอกประเทศชาติออกไปจากความจริง เพื่อที่จะได้นำวิธีการอันรุนแรงมาใช้โดยมีพื้นฐานตามกฎหมายระหว่างประเทศรองรับนอกจากนี้เป็นการยากอย่างยิ่งที่จะกำหนดลงไปให้ได้แน่ชัดว่าการกระทำรูปแบบใดเป็นการกระทำของขบวนการปลดแอกประเทศชาติ เพราะการกระทำต่าง ๆ นั้น ย่อมซับซ้อนแล้วแต่สถานการณ์ซึ่งมีส่วนประกอบต่าง ๆ กันจึงไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ และหากมีการยอมรับแนวความคิดนี้แล้วก็เท่ากับเปิดโอกาสให้มีการกล่าวอ้าง หรือยกข้อแก้ตัวว่าเป็นการกระทำในรูปแบบของขบวนการปลดแอกประเทศชาติอย่างไม่มีจำกัดและประการสำคัญที่สุดคือ วิทยุหาเรื่องการพิสูจน์ว่าเป็นการกระทำในวัตถุประสงค์เพื่อปลดแอกประเทศชาติจริงหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่ฝ่ายค้านเกรงกลัวอย่างมากคือการขยายขอบเขตของความหมายของคำว่าปลดแอกประเทศชาตินั้น ให้รวมหมายถึงการก่อกบฏซึ่งมีทั้งปวงหรือการครอบงำในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งย่อมตีความได้กว้างขวาง เช่นอาจหมายถึงกรณีที่ถูกจ้วงร่วมตัวกันทั้งประเทศ เพื่อต่อสู้ปลดปล่อยจากการกดขี่ข่มเหงของนายจ้าง ซึ่งเป็นลัทธิชาตินิยม ในกรณีเช่นนี้ผลทางกฎหมายอาจตีความได้ว่าเป็นการต่อสู้เพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลงด้านความสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายลูกจ้างและกรรมกรกับฝ่ายนายจ้าง ซึ่งจะมีความหมายถึงการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ นั่นก็คือการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจของรัฐด้วยก็ได้และหากมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ๆ เข้าก็อาจหมายถึงถึงการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองทั้งชาติก็ได้ นอกจากนี้คำว่าปลดปล่อยให้หลุดพ้นจากการกดขี่ข่มเหงอาจหมายถึงถึงการกดขี่ข่มเหงทางศาสนาด้วยก็ได้ ซึ่งย่อมตีความถึงการต่อสู้กันระหว่างผู้นับถือศาสนาิกายหนึ่งกับอีกศาสนาิกายหนึ่งก็ได้ เช่นการต่อสู้ระหว่างชาวฮินดูกับชาวซิกข์ ในอินเดียหรือการต่อสู้ระหว่างพวกคริสเตียนกับอิสลามในเลบานอน หรือในฟิลิปปินส์หรือแม้แต่พวกอิสลามทางใต้ของไทยอาจอ้างว่าเป็นการต่อสู้เพื่อปลดปล่อยจากการบีบคั้นทางศาสนา ระหว่างฝ่ายนับถือศาสนาพุทธกับฝ่ายนับถือศาสนาอิสลามก็ได้ การหวาดระแวงของฝ่ายค้าน เช่นนี้ จึงทำให้ฝ่ายค้านต้องคัดค้านตลอดมาเป็นเวลาหลายปี หากจะกล่าวให้ชัดแจ้งแล้วพวกกลุ่มประเทศยุโรป ตะวันตกและในอีกหลายประเทศที่พัฒนาแล้ว เกรงกลัวที่สุดคือ

1. การยกข้อแก้ตัวว่าเป็นการกระทำของขบวนการปลดแอกประเทศชาติและปัญหาที่ยากจะพิสูจน์ว่าเป็นขบวนการปลดแอกประเทศชาติจริงหรือไม่
2. การขยายขอบเขตของความหมายว่าเป็นการกระทำเพื่อปลดแอกชาติอย่างไม่มีขอบเขตจำกัด

3. การใช้วิธีการก่อการร้ายในรูปแบบของขบวนการปลดแอกประเทศชาติ ความเกรงกลัวทั้ง 3 ประการนี้จะทำให้ฝ่ายค้านต้องพยายามคัดค้านมาโดยตลอด เพื่อมิให้การกล่าวอ้างว่าการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่กระทำในรูปแบบของขบวนการปลดแอก ประเทศชาติและมีพื้นฐานตามกฎหมายระหว่างประเทศรองรับหรืออีกนัยหนึ่งฝ่ายค้านต้องการชี้ให้เห็นว่าการก่อการร้ายระหว่างประเทศกับการกระทำของขบวนการปลดแอกประเทศชาติเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกัน

หากจะวิเคราะห์ตามแนวความคิดทั้งสองฝ่ายที่ต่างอ้างเหตุผลของตนขึ้นมาสนับสนุนเพื่อให้สังคมระหว่างประเทศให้การสนับสนุนและยอมรับนั้น ปัญหาที่สำคัญที่สุดที่จะสามารถตัดสินชี้ขาดได้ก็คือเหตุผลใดที่แน่แท้ที่มีความชอบธรรม (LEGITIMACY) ตามกฎหมายระหว่างประเทศ และประชาคมระหว่างประเทศสมควรที่จะให้การยอมรับและสนับสนุนแนวความคิดนั้น เพื่อที่จะให้คงอยู่ไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงในสังคมระหว่างประเทศทั้งในประเด็นปัญหานี้ผู้เชี่ยวชาญจะได้เสนอข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ โดยละเอียดเพื่อเป็นข้อมูลในบทสรุป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย